

AUGIUS

MUSU
WYMS

M Ū S U V Y T I S

PL.S.S. VADŲ VADOVIŲ IR AKADEMIKŲ SKAUTŲ-ČIŲ LAIKRAŠTIS
NR. 9 (37) ČIKAGA 1951 M. LAPKRITIS

S K A U T Ų T Ė V Ų S A N T Y K I S

S U S K A U T Ų O R G A N I Z A C I J A

K. Palčiauskas, J.A.V.

Didieji vasaros darbai baigti, pats metas skautų vadams ir skaučių vadovėms pagalvoti apie žiemos darbo programą. Čia ketinu paliesti vieną klausimą, kurio neturėtų praleisti nė vienas skautų vadas ir nė viena skaučių vadovė, planuodami šios žiemos skautiškuosius darbus. Šis klausimas yra skautų-čių tėvų organizavimo klausimas. Kalbu tik apie organizavimą, nes dar retai kur šis darbas atliktas. O apie tai, i kokius skautiškus darbus galėtų būti tėvai įtraukiami, būtų atskira tema.

Kol skautų ir skaučių tėvai nėra organizuoti, tol tėvų ir skautų organizacijos santykis yra grynai individualus. Jis pradeda reikštis tuo momentu, kai tėvai sutinka savo vaiką leisti būti skautų organizacijos nariu. Tėvų sutikimas dažnai konkretizuojamas rašteliu, kurį tėvai ar globėjai pasirašo leisdami savo vaikui tapti skautų organizacijos nariu. Šis santykis yra aktingas, nes tėvai, leisdami savo vaiką būti skautų organizacijos nariu: a) pripažįsta skautiškosios ideologijos ir skautiškų metodų vertingumą jų vaikų auklėjimui; b) pasitiki skautų organizacija, kuri skautiškąjį auklėjimą vykdo; ir c) laukia pastebimos paramos šeimos auklėjimo uždaviniams siekti.

Tačiau individualaus tėvų ir skautų organizacijos santykio per mažą. Ties tuo sustojus - reikėtų sustojimą pusiaukelėje. Skautų vadai ir skaučių vadovės turi pasirūpinti nueiti visą kelią, t.y., turi siekti kolektyvinio bei organizuoto tėvų ir skautų organizacijos santykio. Aktingas individualus santykis kaip tik ir sudaro pamatą kolektyviniam bei organizuotam tėvų ir skautų organizacijos santykiui. Kolektyvinis bei organizuotas tėvų ir skautų organizacijos santykis yra žymiai efektingesnis už individualų santykį skautų ir skaučių auklėjimo rezultatams, nes: a) sudaro sąlygas tėvams aptarti jų vaikų - skautų vieneto auklėjimo reikalus; b) tėvai gali pareikšti sutartus pageidavimus skautų vadui bei skaučių vadovei auklėjimo reikalais; c) organizuotai daug lengviau atlikti stambesnio masto uždavinius - suruošti stovyklas bei iškylas, kursus, parengimus, minėjimus, išigyti inventoriaus, parūpinti patalpas ir p.; d) organizuoti tėvai sudaro tvirtą atramą ne tik savojo vieneto, bet ir visos skautų organizacijos interesams visuomenėje.

Tėvų ir skautų organizacijos kolektyvinio bei organizuoto santykio reikšmė ypačingai didelė dabartinio meto sąlygose. Dabartinėse sąlygose mūsų skautų organizacija nebegali tvirtai atsiremti vietine mokykla, kaip tai buvo Nepriklausomoje Lietuvoje ar tremtinių stovyklose. Taip pat negali atsiremti ir į vietines skautų organizacijas, nes jų siekimai nesiderina su pagrindiniu mūsų organizacijos siekimu - išsilaikyti iki Lietuvos prisikėlimo. Negalima remtis nei kuria lietuviškosios visuomenės srove, nes skautų organizacija yra nesrovinė organizacija. Todėl dabartinė mūsų skautų organizacija turi remtis organizuotais skautų ir skaučių tėvais daugiau, kaip

Skautybė

Socialinimo Procesas

Fil. Antanas Musteikis

Apie skautybę, kaip ir apie kitas organizacijas, galima kalbėti iš įvairių pozicijų. Populiarūs apibrėžimai, liečią skautybės ideologiją ir jos įgyvendinimą, suponuoja jos moralinę vertę tautiniuose rėmuose. Toji vertė išplaukia iš tam tikrų siekimų, kaip tarnavimas Dievui, tėvynei ir artimui, kurie mūsų laikais yra neabejotinai reikalingi ir būtini ir apie kuriuos kalbama kaip apie aksiomas. Ir tikrai, vargiai surasime daugiau kilnių šūkių, įmanomų mūsų amžiuje, kurie nebūtų apimti trijų augščiau paminėtų žodžių. Bet šio rašinio tikslas yra ne tiek skautybės ideologinės vertės išskėlimas, kiek bandymas pažvelgti dar toliau, būtent: kas yra skautybė plačiame žmogiškame gyvenime.

Aristotelio paliktas žmogaus apibrėžimas tebegalioja ligi šių laikų. Jo "socialus gyvulys" - žmogus pagrindinai skiriasi nuo gyvulių, kadangi jis yra socialus ir naudojami bei kuria kultūrą. Žodis "socialus" nusako, kad žmogus yra reikalingas kitų žmonių, gyvena grupėmis ir yra sąlygojamas grupinių ryšių, o kultūra (antropologiniu terminu) yra žmogiškojo elgesio apraiška, susiformavusios įprastų papročių bei institucijų įtakoje. Šia prasme populiari kultūros sąvoka, apimanti tik literatūros ir meno apraiškas, yra siauresnė negu šiame rašiny vartojamoji. Nors šios sąvokos mokslinėje terminologijoje yra labai artimos, jas nesunku išskirti: "socialus" yra taikomas asmeniniams tarpusavio santykiams pabrėžti, o kultūra - neasmeniniams grupinio gyvenimo aspektams.

Spaudoje dažnokai užtinkamos žinios apie "vilkovaikius", t.y. žmonių vaikus, užaugusius gyvulių globoje, nors ir nėra moksliskai patikrintos, turi vieną svarią sūgestiją, kad žmogus vargiai tampa žmogumi, jeigu yra išskiriamas iš žmonių grupės. Kitais žodžiais tariant, individas išmoksta prisitaikyti gyvenimui tik per bendruomenę, pradėdamas nuo kūdikystės, - būdamas socialus ir naudodamasis kultūra. Šis žmogumi tapimo procesas yra vadinamas socialinimu. Šiame procese dalyvauja įvairios žmonių grupės, bet jos gali būti klasifikuojamos į dvi rūšis. Pirmoji yra vadinama pagrindinė grupė ir charakterizuojama intymiais "veidas į veidą" ryšiais. Tokios grupės yra mažos ir esminės, formuojant socialą individo asmenybę. Trejetas iš jų yra laikomos universaliomis: šeima, vaikų žaidimų grupė ir kaimynystės senesniųjų grupė. Antroji yra vadinama šalutine grupė. Ji skiriasi nuo pagrindinės tuo, kad jos ryšiai neapima visos savo narių asmenybės, o liečia tik tam tikrus interesus. Šitai grupei priklauso visa eilė profesinių, amžiaus, lyties ir kitokių organizacijų bei grupių. Kuriai grupei mūsų skautybė tikėtų?

Skautybė savo kilme gražiai pasitarnavo karinės organizacijos tikslams. Berniukai, nepajėgią ginklo vartoti, sugebėjo atlikti žvalgų bei pasiuntinių pareigas gal net geriau negu kariai. Šis specialumas ilgainiui "bendrėjo", ir skautų tikslai buvo "suuniversalinti", nepamirštant ir tos patirties, kuri buvo įgyta pirmajame skautybės laikotarpy. Rezultatai greitai prašoko svajones. Skautybė užkariavo jaunimo ir vyresniųjų širdis ir protus daugelyje kraštų. Kodėl? Atsakymas yra šis: skautybė savo raida priartėjo prie pagrindinės žmonių bendravimo grupės, nors kilo iš šalutinės.

Vaikas niekur neįsivaikęs tiek šilimos, kiek jam teikia jo šeima, tėvai, broliai ir seserys. Čia jis greit ir sąmoningai ar nesąmoningai patiria, kad jis nėra vienas, o priklauso savai šeimai ir kad jo poelgiai yra jos sąlygojami bei suggestionuojami. Šiuo būdu kūdikis ir vaikas tampa socialinimo proceso dalininku mažiausioje žmonių grupėje. Skautybė gi ir pasisovė praplėsti jaunų individų santykius už intymaus šeimos rato. Skautiška grupė (skiltis) stengiasi sukurti ir palaikyti jaukią brolišką nuotaiką savo narių tarpe, niekur neprieštaraudama pirminės pagrindinės grupės (šeimos) interesų sferai. Štai kodėl, man rodos, skautybei yra labai prasmingas brolijos ir seserijos vardas. Nes net tie skautai, kurie neturi savo tikrų brolių ar seserų, skautų tarpe gali surasti naujų nuoširdžių brolių, intymaus socialinio proceso dali-

Interview su Baden-Powell'iu

Paruošė kun. Vladas Mažonas

Kun. Mažonas *) susidūrė su pačia viso pasaulio skautijos galva ... ir su juo interview turėjo...

O ar žinote, kas tai yra interview? Pasakysiu: yra tai mums keistokas iš anglų kalbos kilęs žodis. Tariausi jį: intervju (su kirčiu ant "in"). Reiškia pasimatymą, pasikalbėjimą kurio rašytojo ar žurnalisto su žymiu asmeniu ir atpasakojimą šio pasikalbėjimo laikraštyje.

Galite, tad, ir mane laikyti tokiu intervjeriu, norinčiu pasimatyti ir pasikalbėti su kuriuo, žymiu žmogumi. O kas gi mums skautams yra žymesnis, jei ne lordas Baden-Powell'is. Verta tad su juo pasikalbėti visais mums rūpimais klausimais.

Bet intervjeriai intervjeriams nelygūs. Su kai kuriais pasitaiko tokių "šposų". Štai kuris laikraštiniukas atsilanko pas kurį ministerį ar kitą garsų asmenį, klausia ko nors jo, intervjuojamasis mandagiai atsako. Bet pasirodžius šiam pasikalbėjimui spaudoje, paklaustasis asmuo protestuoja... Girdi, mano pareikštos mintys netikslios, iškraipytos... Na, žmogus pasilieka žmogumi. Dažnai ir su geriausiaisiais norais, jei nepavartosi fonografo, pasitaiko klaidų, atpasakojant kitų žodžius...

Kad kas nors panašaus ir man neatsitiktų, žinot, ką aš sumaniau? Padaryti tokią pasikalbėjimą su Baden-Powell'iu, kur nebūtų ne tik jo minties, bet ir žodžių iškraipymo. Mat į mano paklausimus atsakys skautijos šefas jau paskelbtais savo raštais!

Šiuo kartu man rūpi tik du klausimai: draugovių dydis ir jų sąstatas pasaulėžiūros bei konfesijos atžvilgiu.

Mat, nesykį teko man pastebėti, kaip draugininkai varžosi, gaudydami kuo daugiau skautukų į savo draugoves. Buvo progos susidurti ir su tokiais, net turinčiais valdžios ir ant draugininkų, vadais - instruktoriais, kurie verčia draugininkus, būt būt, turėti didesnes draugoves. O jei tokių nėra, tai iš dviejų trijų draugovių sudaro vieną... Teko kadaise girdėti net vieno tuntininko viešai pareikštą nuomonę, kad draugovės norma - ne mažiau kaip 48 skautų. Tad ir nenuostabu, kad pernai buvo vienoje draugovėje ... na spėkit! 60 asmenų!

Taigi, statau gerbiamam Baden-Powell'iu tokią paklausimą:

Kiek skautų turi būti vienoje draugovėje?

- "Mano paties patyrimas mane pamokė, kad aš patsai negalėjau išauklėti individuališkai daugiau kaip 16 berniukų. Tariaus, kad aš turiu tik pusę to gabumo, kokio turi prityręs pedagogas, galėčiau sutikti, kad draugovėje būtų nedaugiau kaip 32 skautai" ("Aids to Scoutmastership").

- Bet, - bandau priešintis, - jei būtų nors ir 100 asmenų draugovėje, ar negalima juos išmiklinti taip pat gerai, kaip mažesni jų skaičių. Esu girdėjęs iš kai kurių vadų, kad jiems tai pasiseka...**)

Atsakymas: "Aš stebiuosi tokiais vadais, tačiau jais netikiu. Jie sako, kam taip intensyviai rūpintis individualiu auklėjimu? Dėl to, kad tai yra vienintelis galimas auklėjimas. Galima išmokyti bet kokį berniukų skaičių, net tūkstantį, ypačiai, jei turima geras balsas, patraukias metodas arba drausmės priemonės. Bet vis-dėlto nebus tai auklėjimas" (ten pat).

- Tad gi kas, tamstos nuomone, yra auklėjimas? - vėl klausiu.

- "Auklėjimas yra toksai charakterio formavimas, kad pasidarytų iš vaiko žmogus tikra to žodžio prasme. Charakterio gi neišmokoma kareiviško "driliavimo" (muštravojimo) ypais. Vaikas turi charakterio diegą savyje, - reikia tik jį išgauti ir praplėsti... Sukėlus bet kam troskimą save tobulinti, šitas individas pats jau dės stiprių pastangų toje kryptyje, kuri daugiau tinka jo temperamentui ir jo priemonėms. Nieko nepadės berniukų miniai skelbti skautų įstatus arba duoti jiems įsakymus, - reikia

*) Apie kun. Mažoną plačiau žiūr. MV Nr. 7 - 8.

***) Tą priekaištą esu beveik ištiesai ėmęs iš to paties Baden-Powell'io veikalų: "Aids to Scoutmastership".

kiekvienam atskirai aiškinti, pritaikinant jo būdai bei jo kilnesniajai ambicijai" (ten pat).

Na, man, dirbusiam daug metų mokytojo darją, tas paaiškinimas bei pamatavimas pasidarė visai aiškus ir suprantamas.

Dabar entras klausimas. Prie jo vėl trumpas įvadas.

Nėžinau, dėl ko kai kurių šnairuojama prieš tokį skautų susitvarkymą, kad atskiri skautų vienetai (skiltys, draugovės, tuntai) galėtų laisvai oficialiai tvarkytis tautiniais ir konfesiniais pagrindais, pasilikdami vienoje Lietuvos Skautų Brolijoje bei Asociacijoje. Man toks skautų susitvarkymas visados atrodė racionaliausiausias, labiausiai stiprinąs skautų pajėgumą, jų iniciatyvą. Be to, toks susitvarkymas labiausiai atsako ką tik čia sakyta Baden-Powell'io individualybės ugdymo principą ir taikosi prie žmogaus psichologijos, ypačiai dorovės srityje.

Mat, žmogus - ne automatas, bet sąmoningas gyvas asmuo, turis nustatyti tinkamą elgesį bei santykį su savimi, su kitais žmonėmis ir su aukštesniu religiniu pasauliu. Pedagoginėje psichologijoje gi yra žinomas faktas, kad jaunuolių daugumą veikia vien tik religinio pobūdžio akstinai bei motyvai. Be tokių grynai religinių tipų yra, žinoma, ir tokių, kurie dorovės srity vadovaujasi ir kitais motyvais, bet lygiagrečiai veikia juos ir religijos reikalavimai, - juo labiau, kad šitie pastarieji ne tik nesi-priešina, bet dar remia, stiprina žemiškuosius laikinuosius motyvus. Jeigu tad mokykla ar auklėjamoji organizacija neveiktų savo auklėtinius ar narius grynai religiniais motyvais, pasirodytų visiškai bankrotas ka tik sakytu religinių tipų akvivaizdoje, vadinasi - ji neatliktų dorinimo rolės visoje savo pilnumoje.

Ir skautizmas pasidarytų toks bankrotas, jei sąmoningai neugdytų šio teigiamojo žmogaus dorovingumo prado, religinio susipratimo. O religinis veiksnys žmogaus sieloje ypačiai tarpsta kitų į save panašių įsitikinimų draugėje. Tikram auklėjimui ir savęs auklėjimuisi neužtenka, jei religiniai įsitikinimai vien tik privačiai leidžiami ir toleruojami.

Tad vėl statau Baden-Powell'iu klausimą:

- Kaip tamsta žiūri bendrai į religiją?

Atsakymas: "Religija sudaro esminį žmogaus laimės elementą (religion is essential to Happiness)... Jei rimtai ieškote kelio į laimę, turite saugotis, kad ne tik nebūtumėte įvelti į išdidaus ir apgaulingo nereliginumo pinkles (humbug), bet jūsų gyvenimui sudarytumėte religinį pagrindą" (Rovering to Success, p. 176).

- Bet gal tai yra tamstos paties nuomonė, daugiau tinkama ir taikintina tamstos gerbiama asmeniui... Man čia daugiausia rūpi skautizmas... Ar taip ir ši organizacija turėtų imtis visų galimų pastangų, kad savo narius išamonintų religijoje?

Vėl girdžiu griežtą, trumpą atsakymą:

- "Šios rūšies organizacija prasilenktų su savo esme, jei ji neišmokytų savo nario religijos, - bet paprastai daugeliu atveju ji nėra tinkamu būdu teikiama... Jeigu į ją būtų žiūrima, kaip į dalyką, kurį reikia taikyti kiekvienos dienos gyvenimui, ji nenustotų savo garbingo vertingumo ir įgytų daugiau turinio" (Scouting for Boys, 1929 m. 14 laida, psl. 327).

- Norėčiau daugiau išgirsti iš tamstos toje man idomioje ir aktualioje srityje... Atsiprašau, bet negaliu užtylėti savo abejojimo, būtent: ar toks kelias negalėtų taip pat nuvesti ir į kažkokį miglotą naturalizmą ar panteizmą?

- "Tikiuos, kad nebūsiu tokio nesusipratimo priežastimi. Visai nemanau prileisti, kad gamtos tyrinėjimas turėtų savyje kokio kulto formą arba pakeistų religiją. Aš tik pasakiau, kad gamtos pažinimas yra dažnai vienu žygiu daugiau religijai pasiekti. Tas kelias gali būti vienintelis, jei kiti keliai prerasti, - ypačiai tiems, kurie yra palinkę prie ateizmo, tiems, kurie nėra išauklėti tam tikro religijoje, arba tiems, kurie yra praktikavę kokią kultą, bet nuo jo atsitolino" (Rovering to Success, 7 laida, psl. 178).

- Labai man malonu iš tamstos girdėti tokį turiningą paaiškinimą. Gal tad ir toliau malonėtumėte paaiškinti ir nurodyti konkrečiai, kaip tamsta supranti religijos esmę bei jos pagrindus?

- "Religija glūdi ne vien tame, kad ateitume į bažnyčią, mokėtume Sventąją Istoriją, nusimanytume teologijoje. Daug yra nuoširdžių žmonių, kurie nepažįsta ir nestudijavo evangelijos"...

- Kame tad glūdi religija? - nekantriai klausiu.

- "Trumpiau tariant, reikia pabrinti, kad yra Dievas ir kas Jis yra. Antra: vykinti Jo valią, darant visa, kas yra geriausia Jo suteiktame mums gyvenime, ypačiai tuose dalykuose, kur liečiama artimo meilė. Čia tad ir yra tikėjimo dalykai, kurie sudaro temą ne tik sekmadieniais apmąstyti, bet kuriomis (temomis) gyvename kiekvieną valandą, kiekviename gyvenimo įvykyje... Krikščionių tikėjime išpažįtama, kad Jėzus Kristus atėjo gyventi tarp žmonių, kad jiems išreikštų ir išamontų, kad Dievas yra Meilė ir kad aukos, kurias vartojo senos religijos, netur tos reikšmės, kaip savęs paaukojimas ir Dievui tarnavimas" (Rovering to Success). "Pamaldumas Dievui, pagarba artimui, savęs pagarba, kaipo Dievo tarno, sudaro bazę bet kokiai religijai" (Aids to Scoutmastership).

- Tai kaip gi, pagal tamstą, bus su religine praktika sekmadieniais bei šventadieniais? Gal ji skautams nebūtina?

- "Krikščioniškuose kraštuose skautas sekmadieniais turi būtinai pasiekti bažnyčią, koplyčią arba dalyvauti specialiose savo pamaldose" (In Christian countries Boy Scout should, without fail, attend church or chapel, or a church parade of their own, on Sundays. Scouting for Boys, psl. 236).

- Ačiū. Bet jei tamsta taip rimtai ir vispusiškai žiūri į religiją, ar galėtumėte nurodyti dar kokias priemones pagilinti religijos gyvenimą? Iš tamstos paaiškinimų supratau, kad neužtenka vien pasyvaus dalyvavimo pamaldose.

- "Zengti anų punktų link ir išvengti ateizmo galima laikantis šitų dviejų dalykų: skaityti Sventąjį Raštą (šios senos, nuostabios knygos ne tik pagrįstos Dievo Apreiškimu, bet jose randame nepaprastai įdomių pasakojimų iš istorijos, poezijos, etikos srities) ir kitą seną nuostabią knygą, - Gamtos Knygą. Stebėk ją ir tyrinėk, kiek tik įmanai, kad pažintumei tuos stebuklus bei grožį, kuriuos ji mūsų džiaugsmui teikia. Ir tada savo mintimis paieškok, kaip geriau galėtumei tarnauti Dievui ir džiaugtis Jo suteiktu mums gyvenimu" (Rovering to Success, psl. 177).

- Suprantu. Dabar svarbiausias kiekvienam skautų vienetui klausimas: Kadangi yra nevienodos religijos lytys, tai kaip gi elgtis? Kas galutinai sprendžia apie skauto religiją?

- "Būdas išreikšti pamaldumą Dievui keičiasi atitinkamai konfesijai ar bažnyčiai. Tai pareina nuo tėvų nusistatymo. Tai jie šiame dalyke sprendžia. Turime pagerbti jų valią ir paremti jų pastangas išugdyti religingumą" (Aids to Scoutmastership).

- O ar galima ir skautų organizacijoje aiškiai atsiskirti nuo kitų konfesijų ar pasaulėžiūrų, jei yra pakankamas narių skaičius? Kaip elgtis, kur konfesijos atžvilgiu skautai yra labai maišyti ir negalima sudaryti konfesiniai vieningos draugovės ar skilties?

- "Stai punktai, kurių reikia laikytis skautų susitvarkyme, ir kurie priimti įvairių rūšių vadovų, esančių mūsų tarnyboje:

- kiekvienas skautas priklauso kokios nors religijos ir pildo jos kultą;
- tenai, kur draugovė susideda iš vienodos religinės formos vaikų, ten vadas suorganizuos pamaldas ir religinį pamokymą, pasitaręs su draugovės kapelionu (dv. vadu);
- ten, kur draugovė apima įvairių konfesijų žmones, paraginama, kad kiekvienas dalyvautų savo konfesijos pamaldose; stovykloje (su įvairių konfesijų dalyviais) bet kokios konfesinės pamaldos ar savaitinio kulto išreiškimas turi būti, kiek galint, paprasčiausias ir jame visų dalyvavimas nebūtinas" (ten pat).

- Jei galima konfesijos atžvilgiu draugovėms atskirai tvarkytis savo konfesijos pagrindais, ar gali būti prie jų kapelionai ar šiaip dvasios vadai?

- "Konfesinės draugovės turi savo draugovių kapelionus. Draugovės kapelionas, kaip kalba vyriausiojo štabo instrukcijos, prižiūri religinį organizacijos gyvenimą; instruktorius gi turi jo atsiklausti visuose dalykuose, surištuose su religiniu lavinimu. Draugovė gali visiškai apsiriboti savo sekta bei konfesija, pav., vadas ir vaikai priklauso anglikonų bažnyčiai, Rymo katalikų bažnyčiai, Wesley sektai ir t.t."

Na, ar neverta padėkoti Baden-Powell' iui už tokį turiningą painformavimą mums rūpimais klausimais? Aš taip ir padariau: padėkojau... Bet tai dar ne visa. Esu užtikrintas, kad garbus viso pasaulio skautijos šefas neatsisakys priimti mane ir kitam interview... pranešiu vėl.

* * * * *

* * Religinis gerųjų darbėlių pamatas - bendras visoms tikyby formoms, taigi,
* * nė su vienu neprasilenkiame. - Lordas Baden-Powell of Gilwell

APIE AKADEMINIŲ SKAUTŲ-ČIŲ SĄJŪDĮ

V. sktn. D. Kesiūnaitė

Nuotaikingoje, tikrojo broliškumo ir seseriškumo dvasioje praėjo gausus Akademi-
kų Skautų-čių suvažiavimas. Rodos, visi turėtumėm džiaugtis, tačiau po suvažiavimo
apie akademinis vienetus paleistos į apyvertą nelabai tikslios žinios. Jos drumsčia
pozityvų darbą ir verčia daug laiko gaišinti beprasmingoms diskusijoms ir susirašinė-
jimui. Jaučiu pareigą akademikus skautus ir skaites, t.p. visus vadus ir vadoves pa-
informuoti apie Akademinis vienetus.

Studentų Skautų ir Skautėlių bendra draugovė Lietuvos Universitete įkurta 1924 m.
spalių mėn. 16 d. Steigdami šį vienetą jautėme, kad Lietuvos Skautų Sąjungai reika-
linga intelektualinė atrama, kaip ir visoms kitoms idėjinėms organizacijoms. Pirmai-
siais savo gyvavimo metais turėjome daug sunkumų, bet tik du iš jų buvo pagrindiniai.

Vienas jų buvo vidujinio pobūdžio. Nevisi mūsų broliai suprato mūsų siekius ir
manė galėsia šalia Studentų Skautų Draugovės būti kitų ideologinių organizacijų na-
riais. Pradžioje tam nesipriešinome, tik pageidavome, kad mūsų nariai nesiblaškytų po
kitas korporacijas. Greit pats gyvenimas parodė, kad mūsų nariai, dalyvaujantieji ir
kitose korporacijose, savo ginčais labai kliudė mūsų draugovės sėkmingam darbui.
Draugovė tuo tarpu paaugo. Studentės sudarė savo vienetą ir ankstyvesnis pageidavimas
buvo pakeistas būtinybe: Akademičių vienetų nariai negalėjo tuo pačiu metu būti kitų
korporacijų nariais. Tai pastatė kaikuriuos mūsų narius į nemalonę padėtį: jie turėjo
pasirinkti. Nuo to laiko ir Studentėlių Skautėlių Draugovė ir persiorganizavę vyrai į
Korp! "VYTIS" pradėjo savo darniausio ir našiausio gyvavimo metus iki pat okupacijos
metų. Tuo pačiu pagrindu įsteigtos draugovė ir Korp! "VYTIS" Vilniuje. Buvo planų
steigti panašius vienetus kitose aukštojo mokslo institucijose.

Antras išgyventas akademičių vienetų sunkumas buvo santykių sunormavimas su
LSkautų Sąjunga. Ypatinga padėtis Akademinio vieneto neiškaro mūsų vadovybės buvo su-
prasta. Bet ilgainiui ir tas reikalas susitvarkė. Vadovybė sutiko, kad pirmoje eilėje
akademiškai turi studijuoti ir tik antroje eilėje klausyti Skautų Vadovybės raginimų.
Akademiniam vienetams buvo suteiktos tų teisės su tam tikra autonomija, kuri ne-
buvo apibrėžta reštais, bet pagrįsta nuoširdžiu skautišku bendradarbiavimu.

Tremtyje Akademiniai vienetai atsikūrė. Pradžioje buvo kiek chaoso jų susitvar-
kyme, nes vienetus kūrė dažnai juniorai, kandidatės, arba visai nauji akademikai
skautai, kurie tik iš kitų girdėjo apie tokių vienetų buvimą N. Lietuvoje. Bet greit
į pagalbą atėjo vienas kitas filisteris, filisterė ir vienetai greit susitvarkė į
darnią Studentėlių Skautėlių draugovę ir Korporaciją "VYTIS". Maža to, padarytas žingsnis
pirmin, įkurtas abiejų vienetų bendradarbiavimui Akademinis Skautų Sąjūdis. Klaidinga
yra galvoti, kad Akademinis Skautų Sąjūdis yra "senų akademičių tradicijų saugotojas".
Jam galima priskirti tą funkciją, tačiau ji kurdami mes ieškojome naujų kelių. Mes
jautėme, kad subrendusių intelektualinių jėgų, tiek moterų, tiek vyrų, glaudus ben-
dradarbiavimas yra būtina sąlyga mūsų sąjungos klestėjimui. Įvykęs Akademinio Skautų
Sąjūdžio suvažiavimas parodė, kad toks glaudus bendradarbiavimas galimas ir reikalin-
gas ir A.S.S. nėra jokia kliūtis nei Brolijai, nei Seserijai. Tai nėra "respublika
respublikoje" ir niekas to padaryti nenori. Akademiniai vienetai yra šiandien stip-
riausios Seserijos ir Brolijos šakos. Džiaukimės jų tvirtėjimu ir puikiu susiorgani-
zavimu. Aš tikiu, kad pasibaigus vidiniam susitvarkymui, Akademikai kibs gaivinti Se-
serijos ir Brolijos paliegusias atžalas. Kas dėl reikalo nesuvokimo akademičių vie-
netus vadina "nelogiškais, kenksmingais sąjungos reikalams", tepagalvoja rimtai, kuo
remsis lietuviškoji skautija svetimosioje žemėje, jei ne intelektualinėmis pajėgomis.
Reikia siekti jų gero susiorganizavimo.

* * *

- * Šventai tikėjome, kad teisė ir teisingumas pergals, kad nuoširdūs troškimai
- * ir ištvermingi darbai bus vainikuoti laimėjimo. - Dr. A. Juška

LIETUVIŠKŲJŲ PAPROČIŲ

Br. Kviklys, J.A.V.

Lietuviškieji papročiai - gerieji mūsų gyvenimo įpročiai, yra pati didžioji vertybių visuma, kurią atsivežėme iš savojo krašto. Ir pati mūsų lietuviybė tiek laikosi, kiek mes svetimoje žemėje savo gyvenimą tvarkome pagal tėvų ir protėvių būdą. Jei įžengi į lietuvių butą ir tavo akis sutinka Vyčio ženklas, kampe mūsų dievdirbių stiliaus kryželis bei Rūpintojėlis, ant stalo lietuvišką juostų takelis, prie sienos savųjų knygų lentynėlė, o palangėje žiemą vasarą žaliuojąs rūtų kelmelis - ar nesijauti lyg savoje žemėje stovįs? Šie, svetimtaučiams gal nevisada reikšmingi daikteliai, mums kaštuoja daugiau širdies kaip pinigų, lietuviui yra didžiausios vertės dvasiniai lobiai.

Kai stipriai paspaudi senai ar netaip senai matyto sesės-brolio lietuvių ranką, kai lietuvišku vaišingumu susėdi prie bendro stalo ir daliniesi sunkiu darbu uždirbtomis gerybėmis, ar nesijauti valandėlei pabėgęs iš svetimiosios aplinkos? O kai tolimose nuo Tėvynės vietovėse suskamba lietuviškoji daina, ar gi ji negražina tavęs bent trumpai akimirkai į toli likusios Tėvynės kaimus, laukus, šilus?

Deja, nuskinta gėlė, kad ir į labai puošnią vazą įstatyta, aukštoje seklyčioje padėta, nyksta, vysta, jeigu kasdien nėra keičiamas vanduo. Taip ir mūsų jaunimas, nebesiekdamas kojomis savosios žemės, tolsta nuo savųjų protėvių įpročių, ypač jeigu nepavaizduojamas jiems gimtosios žemės grožis.

Štai susirenka būrelis lietuviškame suejime, sueigoje. Visi mūsų šie. O kaip dažnai vienas kitam ir rankos nebepaduoda, jos nebepaspaudžia - tokia esanti šio krašto žmonių mada... Užmirštama, kad čia jau nebe fabrikas, nebe įstaiga. Čia laikas daugiau vertinamas už pasaulio valdovą pinigą, kam dar jį gaisinti? Gerai, kad dar susunka vienas kitam "Hello"... Iš lietuviškų parengimų kažkaip išnyko savieji šokiai: nebešokame suktinio, klumpakojų, nebežaidžiame ratelių - juos keičia svetimieji, ai kaip svetimi lietuviškam būdai, grožiui. Savo gražiausius tautinius lobius, kuriais taip gėrisi svetimieji, mes išmainome ne į trupinį aukso, gardaus valgio šaukštą, bet tiesiog į nieką - į šlykščius svetimųjų papročius. Būna ir tokių lietuviškų parengimų, kur susirinkus svečiams ir šeimininkams tik lietuviams, lietuvių solistai-ės dainuoja jau svetimą kalbą, lyg savąją būtų primiršę. Ir mūsų baletu neisteriai bei jų mokyklos permažai ieško motyvų iš senų lietuviškų šokių ir papročių. Paaugusieji jaunuoliai-ės noriau ima į rankas svetimą knygą, dažnai ai kaip menkavertę, girdi, ji daugiau paveiksluota ir pigesnė. Pridėsime dar - ji dažniausia perdaug pigi, kad ją būtų galima skaityti.

Mūsų lietuviškų pavardžių kažin ar nepalauš svetimieji vėjai, kaip jau nulaužė moteriškasias "-ienes" - "-ytes" ir lietuviškuosius vardus, "lengviau svetimiesiems tariamus", "Marry" - vietoje Marytės, "Anthony" - Antano vietoje, "Ruth" - Rūtos, "Bruno" - Broniaus, "Stanley" - Stasio, "Stella" - Stasės ir t.t. O kas gi liepia tai daryti? Svetimieji, šeimininkai?

Su savųjų papročių menkėjimu ima atvėsti ir lietuviškieji reikalai. Tiesa, mes surandame pinigų baldams pirkti, turtingiems butams nuomuoti, automobiliams, net namams; turime dar kuo šokių salėse paūžti, karčiamėlėse pasėdėti, bet kaip labai imame skaičiuoti, kai reikia lietuvišką knygą nusipirkti, laikraštį užsisakyti, badaujanti brolių paremti. Dažnai ir studijas bei mokslą imame mažiau vertinti už neamžiną pinigą.

Daugelis svetimame krašte išgytų materialinių gerybių, kad ir kaip jas brangintumėm, gali virsti net girnų apusė, pririšta prie mūsų kaklo, kuri laikys mus svetimoje žemėje, netgi išmušus žadėtajai valandai.

Skautų-čių vadovai turėtų tad netiktai savo šeimose užlaikyti gražius lietuviškus papročius, bet žiūrėti, kad ir jų auklėjamieji nenutoltų nuo jų. Jaunimas dar labai domisi mūsų palikta Tėviške, jos žmonių gyvenimo būdu. Ir viena iš geriausių progų visa tai perduoti yra skautiškųjų sueigų bei pobūvių metu.

DVI SUKAKTYS IR 50 METU

Šių metų pabaigoje mes, lietuviai skautai-ės, švenčiame dvi malonias sukaktis: Rugsėjo 30 d. suėjo lygiai 50 metų, kai gimė Lietuvos skautų įkūrėjas ir Pirmūnas Petras Jurgėla - /Jurgelevičius/, o lapkričio 1 d. sueina 33 metai mūsų mielai Lietuvos skautybei. Kadangi šios dvi sukaktys labai tarp savęs rišasi, drauge ir paminėsimė.

Vyras, pirmasis išiebes skautiškąjį lauželį Lietuvoje, yra gimęs 1901 m. rugsėjo 30 d. Jungtinėse Amerikos Valstybėse, Jersey City, netoli New Yorko. Jo tėvai kilę iš Dzūkijos. Prieš Pirmąjį pasaulinį karą atsiduria Rusijoje. Mokydamasis gimnazijoje susipažįsta su skautų judėjimu ir jau 1915. X. 18 d. įstoja į vieną skautų draugovę. Tai buvo lenkų skautų vienetas, iš kurios vėliau Petras išstoja dėl tautiško motyvu. Rusų skautų 121 draugovėje išgyja pirmutinį skautišką patyrimą, paskautininkio ir skautininko laipsnius ir tampa jos vadovu.

Jau gerokai patyręs skautiškose dalykuose, 1918 m. grįžta į Lietuvą. Kaip gerokai pavėlavęs, mokslo metams jau praėjus, nebuvo priimtas į Vytauto Didžiojo gimnaziją Vilniuje. Čia jam daug padėjo dail. A. Zmuidzinavičius ir Prof. M. Biržiška, kurių dėka buvo priimtas į lietuvišką gimnaziją. Jų asmenyse rado kiek vėliau ir labai nuoširdžius skautiškojo judėjimo rėmėjus.

1918. XI. 1 d. Vilniuje P. Jurgėla laikė pirmąją paskaitą apie skautystę, kuri rado nuoširdų pritarimą. Po paskaitos į skautų būrelį įrašė 10 jaunuolių ir dvi mergaitės. Vėliau ši skiltis buvo vadinama "12 lietuvių skautybės apaštalų". Po mėnesio pirmoji skiltis išplito į dvi skautų ir skaučių draugoves, kurioms ir vadovavo. Apie tas dienas mūsų mielas jubilieatas savo atsiminimuose /žūr. S. AUTYSTĖ, 1927 m., 19-22 pusl./ autorius rašo:

"Galima išivaizduoti, kokia tai buvo sunki pradžia: neturėta nei lėšų, nei literatūros, nei nustatytų terminų, nei įgudusių padėjėjų. Tikslai kiek vėliau patraukiau į darbą energingą paskautininką I. Kraunaitį, kurį paskyriau savo padėjėju. Iš pat pradžios pastebėtas nepaprastas skautų įkarštis ir drąsumas - mat, teko veikti nelegaliai /ir šiuo atveju mus gelbėjo skautų ypatingai pamylėtas ir gerbiamas Prof. M. Biržiška, kuris dėlto labai rizikavo savo laisvės, o ir gyvybės netekti. Garbė jam už toki pasiaukavimą Tėvynei ir ypač pirmiems lietuvių skautams!/"

Tikrai nuostabu: per porą mėnesių abiejose draugovėse buvo jau 120 su viršum skautų bei skaučių". Lietuvių visuomenė labai domėjosi skautiškuoju judėjimu, ypatingai rėmė juos pedagogai. Paminėtas čia ir mūsų tautos didvyris, pirmasis Lietuvos karininkas Juves Nepr. kare, A. A. Juozapavičius, kuris ne tik domėjosi skautais, jiems padėjo, bet maloniai paaukavo pirmajai lietuvių skautų draugovei 100 ostmarkių! Tai buvo pirmas Lietuvos skautų rėmėjas - aukotojas, o kiek vėliau pirma kariuomenės auka iš karininkų" - rašo P. Jurgėla.

Maždaug tuo pačiu metu Kaune taip pat prasidėjo skautiškų vienetų organizavimas, kurių pionieriui čia laikomas K. Vaitkus. Vėliau Kauno skautus išjudino v. s. Vs. Šonbergas ir čia iš Vilniaus atvykęs tas pats Petras Jurgėla. 1919-1922 m. laikotarpy skautų draugovės atsirado Panevėžy, Siauliuose, Radvilišky, Rietave ir kitur. Pasirodo pirmieji skautiškieji leidiniai /to paties P. Jurgelevičiaus paruošti/ - "Pirmieji skauto žingsneliai" ir "Piliečių auklėjimo mokykla - skautybė". 1922 m. pavasarį Kauno skautų veikimą praplėtė sktn. K. Jurgelevičius-Jurgėla, Petro brolis. Įkurta Skautams Remti Draugija ir jos Centro Taryba. Jos pirmininku, vėliau Lietuvos Skautų Asociacijos šefu, išrinktas Dr. Jurgis Alekna. Lengiant pirmuosius žingsnius, be jau minėtų brolių Jurgėlų, mūsų skautams tvirčiau ant kojų atsistoti daug padėjo: Dr. J. Alekna, V. Čarneckis, pulk. Daukantas, Liudas Gira, Dr. Karvelis, Kun. M. Krupavičius, Prof. Moškauskas, Prof. Morkelis, Prof. Reinyš, Š. Romanas, inž. Skardinskas, Prof. St. Šalkauskis, Prof. Tumas-Vaižgantas, Prof. Vailionis ir daugelis kitų. Per eilę metų - ištiesus 33 Lietuvos skautų judėjimas turėjo daug gražių dienų, o taip pat kai kurių nepasisekimų, sunkumų. Per šią organizaciją perėjo dešimtys tūkstančių jaunimo. Kiekvienume gi skaute, kad ir jam išėjus iš skautų eilių, ji paliko gilių pėdsakų. Tremtyje skautija atgimė iš nauja, būsimai Lietuvai. Dviejų sukaktių proga mes sveikiname nuoširdžiai mielą įkūrėją ir kitus mielus mūsų orijos darbuotojus.

PRITYRĖS SKAUTAS

VYTIS

Pilkas Vilkas, Australija

Prityrusio skauto vyčio laipsnis yra aukščiausias skautiškojo pasirengimo laipsnis lietuvių skautų organizacijoje.

Kaip žinome, vyčio šūkis yra "tarnauti" - tarnauti visatos ir jo paties Kūrėjui, tarnauti jo nemirstamai motinai Tėvynei, tarnauti jo broliui, leistam to paties Tėvo, Zmogui. To tikslo siekdamas, vytis kandidatas praeina tam tikrą, gana griežtą reikalavimų pasirengimą. Vytiškąjį pasirengimą išėjęs, jaunas vyras atsistoja gana tvirtame tobulėjimo kelyje - kelyje, kuris gali nuvesti į šventumą ir didvyriškumą Dievo, Tėvynės ar Žmonijos tarnyboje. Tačiau palyginti nedaug vyrų pajunta savyje jėgų ir polėkio siekti toliau, aukščiau, geriau. Nevisi į pasaulį atsineša aukščiausio tobulumo užuomazgą, o dar mažiau gyvendami ją augina ir puoselėja. Tai jokių būdu nereikia, kad jie yra blogi ar neatlieka savo pasiimtos pareigos. Jie atlieka savo pareigą gyvenime ir pilnai užpildo savo vietą visuomenėje. Tačiau žmogaus sielos įvairumas yra neišmatuojamas ir neapibrėžiamas. Galima sakyti, kad vienas junta savyje Dievo malonę ir balsą, šaukiantį eiti į Jo vynuogyną - pasaulį, o kitas to nejunta ir negirdi. Ir vienas ir antras yra to paties Tėvo vaikai, kuriuos Jis pašaukė skirtingiems darbams.

Prityrusio vyčio kelias yra pašaukimo kelias - jam eiti nepakanka įvykdyti kurios nors programos reikalavimus ir po to gėrėtis pasiektomis išdavomis. Prityrusio skauto vyčio programa, dar daugiau kaip vyčio programa, yra tik kelrodžiai tobulėjimo kelyje - skautiškojo, vytiškojo tobulėjimo kelyje. Ta programa tik taip turi būti vertinama ir suprantama. Skautiškojo tobulėjimo keliu einas vytis pats ras daugiau kelrodžių gyvenime, tą gyvenimą suprantant ne kaip entuziastingos idealistinės jaunystės periodą, bet kaip gyvenimą per visus jo laikotarpius, iki senatvės imamai.

Taip žiūrint, bus suprantama, kad prityrusio vyčio programa nėra programa siaura žodžio prasme, bet tik įvadas, atsistojimas į tam tikrą gyvenimo būdą, gyvenimo kryptį. Ji tada nebus skaitoma esanti lyg išmintas ar išgrįstas takelis - kelias, kaip yra vilkiukų ir skautų patyrimo laipsnių ir specialybių programos, bet lyg kompas kryptis į tolumoje masinantį tikslą - idealą per visokių kliūčių, klystkelių ir pavojų pilną girią - gyvenimą. Tai jau bus vyriškoji skautybės, kaip nuotykingo žaidimo, versija.

Jeigu vytis rengiasi ir lavinasi tapti pilnaverčiu žmonijos ir savo tautos nariu, tai prityręs vytis šiose srityse siekia tobulybės - vyčio einamą kelią jis pakreipia į žvaigždes - žmogiškųjų vertybių žvaigždes.

Todėl prityrusio vyčio laipsnio siekti turėtų ryžtis tik tas vytis, kuris, padaręs visai rimtą ir sau atvirą "sąžinės perkratinėjimą", gali sau pasakyti, kad skautiškosios ideologijos rodomas gyvenimo būdas pilnai atitinka jo įsitikinimą, kaip geriausias gyvenimo būdas; kad iš to kylantias pareigas, pavojus ir nepatogumus jis skaito esant prasmingus, priimtinius ir vertus siekiamą tikslą; kad, kiek jis gali numatyti, jo dvasios ir kūno jėgos bus pakankamos pasiimtai naštai pakelti.

Prityrusio vyčio laipsnį turėtų teikti tik tą laipsnį jau turi skautų vadai - kvotėjai. Jų uždavinys turėtų būti nevien kvotimais nustatyti, ar vytis atliko prityrusio vyčio programos statomus reikalavimus, bet ir gilai pažinti jo asmenybę įvairiomis gyvenimo aplinkybėmis ir nuspręsti, ar jis gali būti pripažintas esąs prityręs vytis. Prityrusio vyčio prie uniformos dėvimi Gedimino stulpai - vieno iš garbingiausių mūsų praeities valdovų ženklas - visad turėtų būti suprantami kaip nuolatinis įpareigojimas ir priminimas būti vertam to didžio lietuvių ir valdovo palikuonio ir palydo vardo. Kaip Gediminas savo artimaisiais palydais išsirinkdavo tik išmintingiausius, narsiausius ir visais kitais atžvilgiais geriausius tautos vyrus, taip ir dabar, prityrusio vyčio vardas turi tekti tik rinktiniam lietuvių tautos vyrui. Jų nebus labai daug, bet - didžius darbus ne minios nuveikia!

Peržvelkime prityrusio vyčio programą.

I. Išbūti aktyviu vyčių bent 2 metus

Prityręs vytis yra ir lieka pirmiausia vytis. Savo vytiškąjį prityrimą jis gali išigyti tik pats vyčiaudamas. Sekmingai vyčiauti lengviausia stipriai veikiančiame vyčių būrelyje. Toks būrelis renkasi sueigoms jei ne kas savaitę, tai kas dvi savaites, aiškinasi skautybę, diskutuoja įvairius gyvenimo iškeliamus klausimus, ieško progų ir būdų įgyvendinti savo šūkį "tarnauti", visi kartu, poromis ar pavieniui vyksta to savo šūkio vykdyti ten, kur yra reikalas, keliauja, iškylauja ar stovyklauja įvairiomis sąlygomis, įvairiu metų laiku ir įvairiomis priemonėmis. Pats gyvenimas vyčiams stato įvairius klausimus, stato prieš įvairias kliūtis, duoda įvairių progų. Reikia bent poros metų judriame vyčių būrelyje, kad jaunas vytis išgytų reikiamo subrandimo ir vytiškojo patyrimo. Jei būrelis mažiau judrus, tam reikia daugiau laiko.

Tačiau maža priklausyti aktyviam būreliui. Prityrusio vyčio laipsniui besirengias vytis, norėdamas gerai išsigilinti į vyčiavimą, visad pats yra ten, kur "karšta" - jis pats dalyvauja būrelio darbuose, o nesitenkina reguliariu lankymusi į sueigas ir pasyviu sėdėjimu jose.

Zymiai sunkiau yra tiems vyčiams, kurie gyvena vietovėse, kuriose nėra vyčių vienetų. Tačiau, numatęs siekti prityrusio vyčio laipsnio, vienišas vytis turėtų susitarti su artimiausiu vyčių vadu, kuris, numatoma, turės tikrinti jo pasirengimą prityrusio vyčio laipsniui, dėl vietos aplinkybėmis imanamo pakaito: korespondencinio bendravimo su kuriuo nors vyčių būreliu, atsilankymo bent keliose reikšmingesnėse pasiekiamo būrelio sueigose, intensyvios socialinės veiklos, intensyvaus vytiškosios literatūros studijavimo, siunčiant vyčių vadui savo darytas santraukas ir panašiai. Tačiau, visa tai yra tik pakaitai, o joks pakaitas neatstoja tikro dalyko.

II. Parengti ir pravesti bent vieną vyčių būrelio sueigą ir vienos poros kelionę. Parašyti ir būrelio sueigoje išdiskutuoti bent vieną referatą vyčių ideologijos klausimais

Aktyviai vyčiaudamas ilgesnį laiką, vytis išpažankamai patyrimo, kad savo žiniomis ir sugebėjimais galėtų pasidalinti su jaunesniais arba ir sau lygiais vyčiais. Jis pamazų priaugs į vadovą. Taip ir turi būti, nes energingam, ryžtingam ir pasiruošusiam vyrui ateityje tikrai teks imtis ant savo pečių vienokias ar kitokias vadovaujamas pareigas ir atsakomybę. Pradžią turi būti kukli - sau lygių vyčių būrelyje. Ką ateitis toliau žada, niekas negali žinoti - vienam gal teks tik savo geru elgesiu, savo pavyzdžiu vadovauti savo artimesnei aplinkai, kitas gal atsidurs valstybės prieky ar tvarkys milžinišką įmonę. O visokiam vadovavimui yra bendra sugebėjimas ir ryžtingumas pasiimti ant savęs pareigas, atsakomybę, daug darbo, sugebėjimas būti nešališkam ir teisingam, sugebėjimas pažinti žmones ir įvertinti visas jų teigiamąsias bei neigiamąsias puses ir jas tinkamai kreipti.

Vyčių būrelio sueigas vesti galima išmokti pačiam ilgesnį laiką dalyvaujant gerai vedamose sueigose. Tačiau, ten daugiau išmokstama sueigų vedimo technikos. Sueigos dvasią kiekvienas vadovas kuria pats. Nežiūrint tam tikro formalizmo (sueigos pradedamoji ir sueigos baigiamoji apeigos, nusilenkimas sueigos vadovui), vyčių sueiga gali gale lieka vienos idėjos jungiamų brolių sambūris, kuriame daugiau ar mažiau viešpatauja darnios šeimos nuotaika - jei ji iš viso yra būrelyje. Vyčių būrelio vardo vertame būrelyje ji visad yra!

Programos reikalaujamas referatas vyčių ideologijos klausimu, kuriam temą turi pasirinkti pats vytis, reikalauja giliau pastudijuoti vyčiavimo ideologinius pagrindus, jo teorinę pusę. Turint galvoje mūsų vytiškosios literatūros negausumą, tai nebus lengva, bet, antra vertus, kiekvienas toks darbas sudaro įnašą į lietuviškojo vyčiavimo rūno statybą ir padeda ryškinti ir apibrėžti lietuviškojo vyčiavimo idėją. O tai yra kiekvieno prityrusio vyčio pareiga. Prityręs vytis neturėtų pasitenkinti tik viena tokia studija. Jau ir programa tai sako, reikalaujama "bent" vieno referato. Prityręs vytis, gyvendamas skautybės pagrindais, ant jų statydamas savo gyvenimo pastatą, susidurs su vis naujomis problemomis, su vis naujais jo aspektais. Tai yra natūrali jo pareiga savo patyrimu pasidalinti su jaunesniais savo broliais - nes prityręs vytis nėra "sezoninis" skautas, kurio ryšys su skautybe nutrūksta, pasibaigus jo jaunystės "sezonui".

Tiek sueigos pravedimas, tiek ir referato turinys bei jo "gynimas" nuo sueigos dalyvių pastabų sueigos metu, turi patenkinti vyčių vadą - kvotėją, kuris dalyvauja stebėtoju atitinkamose sueigose ir, matydamas reikalo, padaro savo pastabą ar dalyvauja diskusijose referato tema.

III. Atlikti bent 50 km kelionę pėsčiom arba bent 150 km dviračiu, nedaugiau kaip trise, verčiantis tik savo nešamais ištekliais ir priemonėmis. Vesti ir patiekti tos kelionės dienyną

Vienas skautybės tikslų yra išugdyti žmogaus savarankumą; sugebėjimą improvizuoti ir verstis mažais ištekliais. Yra tikra, kad mūsų dabarties ir dar net daugelio ateities metų gyvenimas iš mūsų pareikalaus didžiausio šių savybių panaudojimo. Juk net ir grįžę išlaisvinton Lietuvoje, naujai gyvenimo pradžiai rasime gal tik juoda žemę ir griuvėsius.

Keliavimas vyčiams yra tai, kas skautams yra stovyklavimas. Anglų vyčių pavadinimas "rover" reiškia klajūną, keliautoją, prancūzų "routier" - keliautoją. Šalia skautų stovyklose įgyto mokėjimo gyventi gamtos prieglobsty, keliavimas išugdo vyrišką patvarą, užgrūdina ir versta priverčia išsiversti mažu - tuo, ką pats gali panešti. Kaip stovykloms rengiamasi iškyjomis, taip keliauti rengiamasi trumpesniais žygiais, kuriuose pamažu išugdoma kelionėms reikalinga patvara ir išgyjama reikiama patyrimo.

Skautiškam keliavimui (tokiam, kaip čia turima galvoje) netinka motorizuotos priemonės - auto, motociklas, motorlaivis. Vytis keliauja pėsčias, slidėmis, dviračiu, irkline ar burine valtele.

Cia nėra reikalo gilintis į technišką keliavimo smulkmenas. Keliavimas įvairiomis priemonėmis, įvairiomis sąlygomis, vytis pats patirs ir išbandys, kas geriausia ir tinkamiausia, kaip elgtis įvairiomis aplinkybėmis - jis išgys patyrimo! Ką imtis su savimi į ilgesnę kelionę, vytis išbandys eidamas į trumpesnius žygius. Reikia tik atsiminti, kad žygin pasiimtas kiekvienas nereikalingas gramas žygio pabaigoje "pavirsta kilogramu". Taigi, visad reikia gerai pagalvoti, ką imtis ir ko nesiimti. Priklausomai nuo numatomos kelionės ilgio, vietovės, metų laiko, krašto (dabartinėmis mūsų sąlygomis gali būti Kanados girios, Brazilijos džunglės ar Australijos dykuma...), kuprinės turinys bus labai įvairus. Rengiantis kelionei bus naudinga pastudijuoti vietos skautų literatūrą ir pasikalbėti su vietos vyčiais ar šiaip keliautojais. Tik reikia nepamiršti, kad programa reikalauja verstis savo nešamais ištekliais; atseit, nakvoti savo palapinėje ar lapinėje, maisto kelyje nepirkti, o gamintis iš savo nešamų sausų produktų, iš vietos imant tik vandenį ir kurą. Tenka pripažinti vieną išimtį iš šio reikalavimo: kiek vietos įstatymai leidžia, galima medžioti, žvejoti ir rinkti lauko ar miško vaisius, uogas, šaknis, lapus, riesutus, grybus... Žinoma, pirma reikia pažinti, kurie iš jų yra valgomi ir kurie nuodingi!

Tenka ypatingai rekomenduoti keliavimą žmonių retai apgyventoje ar visai neapgyventoje vietovėje, tuo būdu tikrai atsiduriant laisvos gamtos prieglobsty, kur tenka pasikliauti tik savo jėgomis ir sugebėjimais, kartu patiriant ir didžiausio malonumo. O progų tam dabar turime, tiek, kiek neturėjome niekad anksčiau. Vyčiai, atsidūrę Kanadoje bei JAV, turėtų pasistengti išgyti patyrimo išskylauti ir stovyklauti žiemą, kaip tai gana plačiai yra daroma tenyksių skautų.

Programa reikalauja vesti ir kvotėjui patiekti kelionės dienyną. Tas dienynas turi duoti galimai tikslesnį praeito maršruto vaizdą. Čia ne-tiek svarbu literatūrinė forma, kiek tikslus faktų patiekimas. Dienynė rašoma: 1) data, valanda, minutė; 2) nuo kelionės pradžios praeitas atstumas ir kompasas kryptis, jei keliaujama be kelių; 3) prieita vieta; 4) vietos apibūdinimas: žemės paviršius, žemės savybės, augalai, gyvūnija, pastatai ir pan.; 5) savo veiksmai ir išpūdžiai. Dienyne reikia patiekti galimai daugiau vietos planų, škiečių, piešinių ir net nuotraukų. Reikia atsiminti tą seną tiesą, kad vienas paveikslas atstoja tūkstantį žodžių.

Dienynas gali būti vedamas, pavyzdžiui, taip:

1955 VII 5, antradienis.

0700 (t.y., 7 val. ryto), pernakvojus, susitvarkyta stovykla ir pradėtas žygis SSR kryptimi.

0947, 27,5 km (t.y., nužygiavus 27,5 km nuo kelionės pradžios), prieita Briedžių upės įtakas į Lokieų upę.

/tesinys 158 psl./

GYDYMASIS AMERIKOJE

Sktn. Dr. M. Budrienė

Prieš metus antrus atsidurę šiapus vandenų radome daug ką kitaip, negu palikome Lietuvoje arba matėme Vokietijoje. Daug kas mums nepatinka, bet daug ko mes ir nepažįstame. Aš negirsiu nė peiksiu, bet trumpai supažindinsiu su Amerikos gydymo sistema. Čia neliesiu mediciniškos dalies, bet tik praktišką pusę, su kuria anksčiau ar vėliau reiks kiekvienam susidurti.

Amerikoje ligoninės ir gydymas yra paliktas privačioms įstaigoms. Ligonines tvarko vienuolynai, įvairios organizacijos ir gydytojai patys. Nedidelė dalis ligoninių yra valstybės žinioje. Iš čia išplaukia ir gydymo sistema. Ligoninės neturi gydytojų dirbančių už algą, išskyrus stažistus, kurie turi atlikti stažą išigyjimui praktikos teises. Didesnės ligoninės dar turi taip vadinamus gydytojus rezidentus, gydytojus, kurie dirba specialybei įgyti. Kiekvienas praktikuojas gydytojas turi turėti savo ligoniams ligoninę, į kurią jis siunčia savo ligonius ir kuriuos pats gydo. Ligoninė yra, atseit, lyg viešbutis, į kurią savo ligonius siunčia šimtai gydytojų. Visą atsakomybę už ligonį neša gydytojas, pas kurį ligonis gydomi. Ligoninėse dirbantieji gydytojai stažistai ar rezidentai tik atlieka techniškus darbus, kuriuos paskiria.

Klaidinga yra susidariusi nuomonė, kad čia kiekvienas piauna, operuoja. Amerika turi savo specialistus, kurie dabar karo metu visa galva yra prašokę kai kuriuos mūsų turėtus specialistus Europoje. Žinoma, kasdieniniame gyvenime mes sutinkame tik "kasdieninius" ir gydytojus ir daugelis jau spėjo susidaryti nuomonę, kad tik mes turime gerus gydytojus. Gražu būti europinės kultūros globėjais, bet reikia kaip ir visur būti pastabiems ir vertinti teisingai.

Daugumoje Amerika turi gydytojus taip vadinamus "general practioners". Tai yra bendros praktikos gydytojai, kokius ir mes turėjome Anykščiuose ar Batakiuose. Ten gyvenantis gydytojas turėjo mokėti ir gimdymą pravesti ir žaizdą susiūti. Taip kaip Lietuvoje, taip ir čia Amerikoje baigęs medicinos mokslus turi teisę gydyti žmones ir operuoti. Kadangi pas mus Lietuvoje ir Vokietijoje, kurią mes geriausia iš kitų kraštų pažįstame, buvo kitokia ligoninių ir pačio gydymo sistema, viskas taip susiklostė, kad ligoninės turėjo savo sandomus gydytojus ir bendros praktikos gydytojas neturėjo jokio ryšio su ligonine, tai visus didesnius darbus atliko ligoninės gydytojai. Internistai gydė plaučių uždegimą, chirurgai operavo.

Lietuvoje buvo išsigalėjusi sistema, kuri rėmėsi specialistais, čia Amerika yra pasirinkusi kitą formą. Čia vyrauja "family doctor" - šeimos gydytojas. Šeimos gydytojas pažįsta savo ligonį iš pačių pašaknių, jis žino jo ne tik medicinišką istoriją, bet ir visą šeimos padėtį. Jis seka ligonį namuose jam susirgus, jis seka jį ligoninėje, jei prisieina reikalas jį pasiūsti į ligoninę, jis būna operacijos metu, arba net pats asistuoja. Reikalui esant, šeimos gydytojas kviečiasi konsultantą ir seka jo nurodymus ir nuolat budamas kontakte su juo gydo savo ligonį.

Dar vieną dalyką norėčiau šiandien suminėti, tai draudimas. Kiekvienas dirbas ar jei bent vienas iš šeimos dirba, turi stengtis apsidrausti. Gydymas Amerikoje yra labai brangus, tačiau bet koks draudimas labai padeda. Amerikoje apie 50 % yra apdraustų ar per darbovietes ar pavieniai. Daugumas draudimų įstaigų yra ne pelnui, todėl jų draudimas yra geresnis, negu tų draudimų įstaigų, kurios turi biznio interesų. Kai kurios draudimo įstaigos moka tik už ligoninę, kitos moka ir gydytojui. Čia vėl yra skirtumų nuo europinės tvarkos. Čia, kaip anksčiau sakiau, nėra ligoninės sandomų gydytojų, todėl ligonis turi apmokėti gydytojui pats.

Apsidrausti galima ir keliose draudimo įstaigose. Pasirenkant draudimo įstaigą, reikia žiūrėti, kad daugiau mokėtų už ligoninės dieną, už laboratoriją, už operacijas.

* * *

- * Didžiausia gyvenimo dalis praeina žmonėms pikta darant, didelė - mieko nedarant, ir visas gyvenimas - darant ne tai, kas reikia daryti.

Seneka

Vera Barclay

Lordas Baden-Powelis 1915 m. Anglijos Vilkiukų sąjūdį pavėdė suorganizuoti Verai Barklay. Tuo ji užsipelnė žymų bendradarbės vardą šios svarbios pasaulinės skautų sąjūdžio šakos. Per eilę metų ji organizavo ir vadovavo didįjį Vilkiukų sąskrydį pirmoje Jamboree Londone 1920 m. Pasaulio skautams ji pažįstama savo skautiškais psichologiniais veikalais.

V. Barclay jau nuo seno veikia ir su skautų draugovėmis. Ji buvo viena iš tų retų moterų, kurioms buvo pavesta vadovauti berniukams. Ji pati Birminghame nuo 1925 m. organizavo pastovia stovyklą, kur per ištisas eiles mėnesių pasišventusi veikė, ypač tarp prieglaudos vaikų. Taip artimai dirbdama įgijo didelį patyrimą ir išleido labai rimtas studijas apie skautišką gyvenimą. Ne be juroro ji sako, kad draugininkai yra labai plepūs ir dažnai savo sunkumus patiki kitų vienetų vadams.

Prieš šį karą ji išleido du originalius veikalus, skirtus skautų vadams: "Good Scouting" ir "The Scout Way". Pirmas veikalas specialiai skirtas katalikiškų draugovių vadams Anglijoje. Pats B. Powelis šį veikalą išgyrė ir jį rekomendavo įvairių ištikinimų ir religijų skautų vadams. "Šis veikalas, - jis rašė, - turi sugestijų ir naudingų idėjų netik pradėdantiems vadams, bet ir patiems seniesiems. Visu tikrumu aš galiu pasakyti, kad vadas, kuris šį veikalą skaitys, geriau veiks draugovėje. Bus išsamoniau ne vien tik išskautizmas, bet ir i "gerą skautizmą".

"The Scout Way", yra skirtas auklėtojams, šeimos tėvams ir skautų vadams. Tai yra kartu psichologinė Skautybės studija. Aiškina techniškus klausimus ir iškelia ilgos praktikos rezultatus iš berniuku formavimo.

Cia bus duota keletas ištraukų iš jos studijų sintezės: "Propos sur la methode scoute". Copyright 1948 by Delachaux-Switzerland. Vertė jun. P. Dauknys.

Mūsų tikslas turėti gerus skautus, pirmą eilę draugovę. Kaip tai pasiekti? Visai aišku, kad ne paskaitas dėstant. Berniukų lavinimui yra daug būdų. Iš jų vienas sėkmingiausių yra varžybos, konkursai. Jų tikslas suteikti berniukams tai, kas juos traukia i skautybę. Ši ryžtingo veikimo ideja, suteikdama skautams lengva uždavinio išpildymą, kai kam atrodo, kad tai yra pažeminimas mūsų idealo. Tai yra nesutaikoma, sako jie, su žodžiu ir isakymais, kuriais yra kuriama dr- vės gyvenimas.

Kada yra kalbama apie paskatinimus, visuomet galima labai lengvai perdėti. Bandant svarstyti šio klausimo esminius principus, aš buvau pastebėjusi faktą, kad mes nesąmoningai naudojame daug dalykų kaip tikrus akstinus. Ir aš supratau, kad tai buvo tikri akstinai, ir kad tai buvo normalus dalykas pas skautus. Tigi, svarstyti šiuos senus klausimus naujais aspektais visuomet yra geras dalykas, nes prieinama prie aiškesnės tiesos.

Tarpskiltiniai konkursai

Dauguma mano klausytojų kartu su manim nepritarė tokioms dr- vės varžyboms ir jų tikslams, kokios yra ruošiamos mokyklose ar svarbiuose pasirodymuose tautinėje ar tarptautinėje plotmėje. Didelių rungtynių vietoje pas mus labiau tiks "varžyba" žodis ir pas atskirus narius bus labiau mėgstama darbo meilė, pareigos dvasia, ištikimybė, savigarbą, gerų žaidėjų savybės. Kad sužadintų punktualumo, sėkmės ir draugovės drausmės gerą išlaikymą, vadai bus ipareigoti suorganizuoti tarpškiltinius konkursus. Nors sutinkama pradžioje kliūčių, tačiau iš lėto pradėdame šiuos konkursus svarstyti, kaip reikalingus ir naudingus. Tačiau čia glūdi idomus dalykas: konkursus praktiškai priimame, tačiau teoriškai niekad neišitikinam.

Argumentai prieš konkursus. Pažinau vieną entuziastą skautą, (ne draugininką, bet seną skiltininką, dar visą persiėmusi jaunatvišku idealizmu), kuris prieš konkursus galėjo rašyti ištisus argumentų puslapius. Jis tvirtina, kad skautybė sudaro morališko formavimo metodą ir tas motyvas, kuris nėra moralinės plotmės, kaip konkursai, neturėtų būti naudojamas. Jis dar sako, kad dirbti šioje konkurse dvasioje, reiškia grynai eikvoti laiką. Jūs galėtumėte, toliau jis argumentuoja, lygiai taip pat sugestijuoti, kad berniukai nusiplautų kelius, arba jiems pasakyti, kad ateitų svariais keliais, nes už tai laimės konkurse taškus.

Jis dar labiau pyksta, kai eina reikalas apie skilčių varžybas. Jis sako: konkursai čia yra ne tik netikėtas motyvas, bet jie dar sukuria tokia padėtį ir vertę, kurie yra klaidingi. Varžybos yra normalus ir reikalingas dalykas. Tai yra būdas pažinti berniuko vertę ir pasiekti patį žaidimo tikslą - pergalę. Bet žinojimo srityje yra absoliutiškai kita padėtis, kur nesprendžiama pagal draugus ir pažinimas yra savotiškas tikslas savyje. Skautybėje ir dr-ės gyvenime, kur nuotykiškai turėtų tikrą atmosferą, varžybos sunaikina tikrą skautišką dvasią, nes kitus pralenkti prieštarauja pačiam nuotykių idejai, kadangi visiems berniukams užkrauna tą patį aktyvumą, vietoj kad kiekvienam leistų laisvai pasiekti, sekant savo nuostabus sugebėjimus sumanumų ir atradimų dvasioje.

Jo nuomone, tie, kurie sako, kad negali pasiekti idealo nesinaudodami lenktyniavimu, sąmoningai pažemina skautybės idealą.

Argumentai už konkursus. Tas viskas yra taip tikra, kad aš neturiu intencijos į juos paskirti atsakyti arba atsikirsti. Tiesą sakant, teorijoje aš esu tokios pat nuomonės. Bet kada ateiname į praktišką, į normalų dr-ės gyvenimą, aš pastebiu keletą dalykų, kurie leidžia normalius varžybas dr-vių viduje. Tai yra faktas, kad skautai pasidalina į dvi dideles grupes.

Yra berniukų gerai išaukletų, sugebančių, veiklių, kurie gyvai įdomaujasi konkursais. Bet paprastai jie ir viskuo įdomaujasi. Jeigu nebūtų konkursų - jie dyki ir sustyrę nestovėtų. Tokiems konkursai nėra tikra veikimo prasmė, verčiau tik truputis išsiblašymo, truputis malonumo, panaudojimas skautiškos technikos ir dr-ės rutinos idomiam žaidimui. Teoretiskai būtų galima bijoti, kad šiuo gyvų berniukų savybės ir charakteriai nebūtų konkursais sudrumsti. Bet skautybė jau taip jų charakterius suformavo, kad jie niekintų ir galvotų kaip blogą skautavimą tokį, kuris konkursus laikytų pačiu tikslu. Jiems konkursai yra nebaisūs.

Iš kitos pusės Jūs turite sparne šaulius-berniukus tinginiukus, apsilaidėlius, pilnus abuojuo, kvailumo, berniukus, kurie niekam netinka. Gal būt jų šeimos aplinkumoj yra kas nors netvarkoj. Gal būt iš prigimties berniukas ir nebuvo tinginys, tik vėliau patekęs į begales blogų, žalingos vertės ir apverktinus ipročius. Pagaliau čia būtų neįmanomas uždavinys labai darbais užimtam draugininkui ir turinčiam iš labai maišytų elementų dr-ę, kad paskirai imtų "šaulį iš sparno" ir gerai pažinęs, nustatęs klaidas, imtų ir išugdytų jame punktualumą, mandagumą, pajėgumą ir visas kitas savybes, kurios visų pirma leistų kilniais motyvais veikti. Tai būtų gal būt idealiausias metodas. Būtų galima padaryti bandymą, jei kiekvienas skiltininkas savo skiltyje taturėtų tik po tris skautus. Bet tuo būdu, kuriuo dr-ės gyvenimas paprastai eina, vadas privalo surasti sėkmingą būdą, bendrą dr-ės drausmę, kuri kiekvienam berniukui suteiktų gerą išsilavinimą ir dvasią. Taip pat turi būti patenkinama ir geresniųjų skautų troškimai, kurie yra per daug aktyvus pasižymėti bendroje bėtvarkėje, kada draugininkas praleidžia laiką ir bando savo kantrybe užimdamas ir lavindamas tingiuosius berniukus.

Ar konkursas gali būti žalingas tinginiukams? Ar konkursais jiems suteikiamas būdas pasiekti nustatytą tikslą, neatsižvelgiant į kilnumą ir idealą? Mano nuomone tokie berniukai pakankamai nesidomauja konkursais,

kad pastarieji galėtų turėti įtakos ir berniukus. Jų atveju vargiai galima kalbėti apie veikimo prasnę. Čia verčiau yra akstinas, kuris berniukus verčia veikti, akstinas, kuris primena, ką turi daryti, uždavinys, kuri turėdami prieš akis realiai įgyvendina. Tai duoda truputį naudos nereikšmingiems veiksams, ar tai nusiplauti kelius, ar tai gerai užrišti kaklaraištį, ar patikrinti mazgų rišimą, ar punktualiai renkasi į sueigas. Taigi, mes sutariame sakydami, kad konkursai skatina berniukus ką nors veikti, ką mes norime; mažiausiai jie nedaro blogo. Bet ar jie daro gero? Čia ateina skautų įsakymų įprotis. Akstinas verčia asmenį veikti. Pakankamai dažnai kartojamas veiksmas, jei jis yra savanoriškas, tikriausiai padaro išpūdį.

Aišku, įpročiu negali pasidaryti kiekvienas normalus ir tvarkingas veiksmas, bet įprotis gali būti sužadinas ir ten, kur neišikiša nei valios užsidegimas, ar nurodymas vienokio, ar kitokio idealo. Tiems, kurie mėgsta svarstyti šiuos dalykus, yra įdomu pažymėti šiuos punktus, kuriais galima pagerinti dr-vo gyvenimą, išigyjant gerus įpročius.

1. Išorinė dr-vo drausmė. Firmiausia mes svarstome punktualumą ir suprantame tai, kas gali berniukams suteikti pastovumo ir punktualumo įprotį. Visi išaiškinimai, kurie būtų galima duoti apie punktualumo dorybę, nesuteiktų tą patį rezultatą, kaip palaipsniui įpročių forma įvedimas kiekvienam draugovės nariui, ar tai būtų dalyvavimas savaitinėse sueigose, ar užsiėmimai stovyklose, ar įvairios progos skautiškame gyvenime: šventės, gerioji darbeliai, pamaldos ir įvairios kitos aplinkybės, kur dalyvauja dr-vo su savo vėliava.

Tuo pačiu šviri uniforma, sąjungos taisyklės, laisva elgsena, greiti ir tvarkingi susirinkimai, tylą gretose, šis viskas gali būti panaudota kaip įpročiai, kadangi jų priešingybės bendrai reiškia ydų ženklą.

Tokie įpročiai kartą gerai laimėti, be abejo tęsiasi visą gyvenimą, net ir tada, kai priešingybės trukdytų. Bet kada mes priciname asmenišką drausmę, gerą elgesį, čia sutinkame visai kitą reikalą. Čia mes užsiimame moralinėm vertybėm, trumpai, dorybėm, kurias nurodo Skautų Įstatai.

Paimkime kraštutinį ir netikrą atsitikimą: išivaizduokime konkursą, kur berniukas nustotų savo skilčiai tašku už nepaklusnumą draugininkui, skiltininkui. Tai galėtų būti už nomandagumą, išdidumą, storžievišką atsakymą, murmėjimą, išjuokimą, už neatlikimą skiltyje paskirto darbo ir t.t. Taigi organizuojant labai rimtus konkursus, gal būt yra galima kiekvienam berniukui sukliudyti šias klaidas draugovės gyvenime. Bet prieš tokias klaidas nėra vien tik įpročių klausymas. Kartais panašios klaidos yra pikto rezultatas. Pav. berniukas pykdamas ant draugininko ar skiltininko laužo drausmę, arba meluoja pagal savo interesus. Dažniausiai tokios klaidos kyla iš blogo nusistatymo (apmaudo, nomandagumo), bet dažniausiai stokoiant geros valios iš nerūpestingumo, arba iš pacio nežinojimo, kas yra laukiama iš gero skauto ir tos naudos, kokią turėtų juo būdamas.

Jei organizuojant labai rimtus konkursus berniukams sukliudoma papildyti šias klaidas, dar nepagydoma tas, kas yra blogo ar silpno charakterio. Taigi, gaisinamas laikas. Bet tai gali būti blogiau, nes gali suteikti tik išorinį gero elgesio blizgėjimą, kuris draugininkui trukdytų vieno ar kito berniuko gilesnį pažinimą. Tokiu būdu vadas negalėtų jiems pagelbėti pasitaisyti. Pats geriausias būdas pagelbėti asmeniškai drausmėi yra gerai iškelti skauto idealą praktišku būdu, pavyzdžiais, žodžiais, veiksmais, sužadinant troškimus, formuojant valią, pagaliau surandant būdus veikti religinėje srityje.

2. Pakankamumas. Čia randami dviejų skirtingų išeitios taškų elementai. Darbo sąmoningumą galima išigyti taip, kaip ir įprotį. Įgūdimas, greitumas, yra tikriausiai įpročio klausimas. Iš kitos pusės, jei vienas kuris neturi noro gerai atlikti skauto darbą, jei pasirinkimas ir lais-

vos pastangos nesilaviną kiekvieną naują progą, toks niekad labai gerai nepadarys darbo ir šis darbas neturės pastovaus efekto charakteriui ir vėliau nesitęs gyvenime. Taip, konkursas, kuris "šauli sparne" ipareigoje mokintis ir dirbti prieš savo valią, nepadarys daug gero.

3. Gera ir tikroji skautybė. Čia yra dar per daug dalykų nagrinėti, kad galėtumėme iesti į detales. Paimkime pavyzdžiui skilties dvasią ir skilties vadovavimą. Jei tai teigijama konkursais ir jei tik konkursas tegali skilties dvasią sužadinti, mūsų akimis tai nebus tai, ko mes ieškome. Tai būtų tik "bandos dvasia" ir instinktas. Bet tai nėra tas pamatas, ant kurio mes statome. Reikia žinoti keletą dalykų daugiau, kad turėtume tikrą skilties dvasią.

Garbingumas yra viena iš didžiausių vertybių. Bendradarbiavimas - tikra moralinė jėga. Įsakymo išpildymas uždeda sau auką. Asmeniška drausmė, meilė, kantrybė, sumanumas ir budintis entuziasmas. Tai yra savybės, kurias reikia sužadinti ir išlaikyti berniukuose. Paprastos "varžybos" nesukurs skautiškos dvasios. (bus daugiau)

* * * * *

* * *

DEŠIMTAS SKAUTŲ ISTATAS GAMTOJE

Barzdotas Tėvelis

Be pagrindo žmogus savinasi bendruomenių kurimo monopolį, - pasisavinamas animal sociale, - nes ir gyvulių pasaulyje jos yra žinomos. Tiek vienur, tiek kitur jų atsiradimo akstinai yra labai įvairūs: nuo pašalinųjų gyvenimo aplinkybių bei laikino visuomeniško palinkimo iki prasmingo bendruomeniškumo.

Bendruomenės gyvulių pasaulyje pirmutinės - pirmą kartą - sudarė medūzos, prasmingai paskirstydamos darbą: vienos rūpinasi judėjimu, kitos - lietimu, trečios - maitinimu, ketvirtos - veisimusi. Tobuliausias bendruomenės sudaro vabzdžiai: termitai, bites ir skruzdėlės.

1. Termitai.

Termitų bendruomenėje yra sturi luomai: darbininkės (nevaisingos patelės), kareiviai (nevaisingi patinai), patinai (karaliai) ir patelės (karalienės). Ją valdo karališkoji pora - bendruomenės kūrėjai - jos tėvai.

Bendruomenėje darbas yra paskirstytas ir sutvarkytas iki smulkmenų. Karališkąją porą, kuri turi bendruomenės prieauglio monopolį, aptarnauja karališkoji tarnyba: asmens sargyba saugo valdovų kambarį, tarnaitės juos valdė bei švarina, maitintojos atneša jiems maisto ir juos maitina, prižiūrėtojai prižiūri tarnaites bei maitintojas ir apsileidusias paragina, "akuserės" rūpinasi kiaušinių išėmimu iš karalienės kūno. Gyvenamojo namo tvarka priklauso darbininkėms. Jas prižiūri sargai. Visur stovi kareivių pastoviai, kurie užpuolimo atveju skelbia pavojų: mušdami žandą į žandą arba trindami galvą į krūtinę išgauna signalą reiškiančius tonus. Tuoju karininkų vedama, atskuba paruosos stovyje esanti kariuomenė.

Nugaišus karalienei, darbininkės tuoju išaugina naują, nes nuo jų priklauso - nuo maitinimo būdo - iš jauno termito, kuris išrieda tiesiog iš kiaušinio, užauginti darbininkę, kareivį, karalienę (patelę) arba ir karalių (patiną). Dažnai karaliui našliui yra užauginama kelios patelės. Tada jis, kaip sultonas, veda haremišką gyvenimą.

Užauginami patinai bei patelės išskrenda kurti naujų bendruomenių, o darbininkių bei kareivių luomuose atsiradę pertekliai yra išžudomi, nes griežti termitų bendruomenės, kurioje viešpatauja pavyzdinė tvarka ir išymi drausmė, įstatymai nepakenčia tinginių bei veltėdžių.

2. Bitės.

Ir bičių spiečius yra aukštos raidos bendruomenė, kurioje yra trys luomai: darbininkės (nevaisingos patelės), tranai (patinai), ir patelės (karalienės). Čia viešpatauja viena karalienė, kuri nepakenčia jokių varžovių. Gimus kitai karalienei, viena iš jų su dalimi bičių - savo pasekėjomis - išskrenda kurti naujos bendruomenės.

Prieauglio monopolis priklauso vienai karalienei, kurią darbininkės rūpestingai maitina, slaugo ir lepina. Ji, būdama bendruomenės valdovė, gyvena tarp savo pavaldinių kaip belaisvė.

Įvairius bendruomenės darbus, kaip tai: korių statybą, medaus bei žiedadulkių rinkimą, bičių duonos paruošimą, lėlyčių slaugymą, trumpai: visą spiečiaus darbą atlieka tikrai darbininkės. Tuo tarpu tranai visą laiką tinginiauja, tingėdami net valgyti: darbininkės juos maitina. Vienintelis jų darbas, gražiam orui esant, yra "iškylos", kurių metu jie be niekur nieko aplanko ir svetimus avilius. Tačiau savo tinginystę jie apmoka savo galvomis: vasarą, kada visos jaunos karalienės jų yra apvaisintos, jie yra išvaromi, išžudomi.

Darbininkės savo darbams turi specialius organus. Jos, taipogi ir karalienė, yra ginkluotos geluonių, kurio tranai neturi.

Kiekviena darbininkė atlieka tiksliai jai paskirtą darbą. Savo gyvenimo pirmąsias tris savaites darbininkės dirba tikrai avilio viduje: vienos priima iš grįžusių rinkikų žiedadulkius ir medų bei juo pildo korių akutes, kitos paruošia vašką, trečios stato korius ir uždengia medaus pilnas korių akutes po to, kai "vaistininkės" skruzdėlių rūkštis lašeliu apsaugo medų nuo sugedimo; "gatvių šlavėjos" palaiko svarą, pašalindamos iš avilio šiukšles bei bičių lavonus; "sveikatos policininkai" rūpinasi ventilacija - grynu oru, be pertraukos mosuodami sparnais net iki 400 kartų į sekundę; prie angos stovi "sargai" įleidžia avilin tik savąsias rinkikės-darbininkes, gi svetimos išibrovėlės pavaro.

Darbininkė bitė visą savo trumpą-ves kelias savaites trunkanti gyvenimą paskiria bendruomenės labui - spiečiaus išlaikymui, be poilsio nuo ryto iki vakaro su pasišventimu atlikdama savo darbą. Dvasia, kuri gyvena toje žvimbiančioje bendruomenėje, yra galingos moralės ir aukštos etikos. Viena už visas, visos už vieną.

3. Skruzdėlės.

Aukščiausią bendruomenės raidą yra pasiekusios skruzdėlės, kuriose, kaip ir bitėse, viešpatauja pavyzdinė tvarka ir griežta drausmė.

Čia yra irgi trys luomai: darbininkės (nevaisingos patelės), kareiviai (patinai) ir patelės (karalienės). Kai kuriose rūšyse darbininkėmis, tiksliau: darbininkais yra patinai.

Kareiviai, taip sakant, sudaro skruzdėlių nuolatinę kariuomenę, kurios pareiga, užpuolimo atveju, - tautos apginimas. Jie turi labai didelę galvą ir ypatingai stiprius žandus. Taikos metu jie atlieka silpnoms darbininkėms per sunkius darbus, kaip tai: susmulkina skruzdėlių maistui naudojamą kietas sėklas bei didelius vabzdžius. Darbininkės ir kareiviai gyvena, priešingai trumpam darbininkių bičių amžiui, iki daugelio metų.

Darbininkės stato skruzdėlyną, su visais jo įrengimais, maitina karalienę, rūpinasi perais. Lėlytės ir vikšrai yra suskirstomi sulyg amžiumi ir patalpinami į įvairias patalpas, dargi sulyg oru, pernešami tai į viršutinius, tai žemutinius aukštus, idant pastoviai turėtų reikalingą šilumą bei drėgmę. Savo jaunoms sesėms darbininkėms padeda išlįsti iš kokono ji prakasdamos.

Svaros pamėgimas stovi labai aukštai. Lėlytės yra aplaizomos, nuvalomos, nušvarinamos. Ir ant savo kūno skruzdėlė nepakenčia nei mažiausio nešvarumo. Savo kūną ji valo priešakinių kojų plaukais. Be to, nešvarumui nugrąndyti ji turi ant savo kojų į diglį panašias užaugas. Taipogi nuolat svariai yra laikomas ir skruzdėlynas vidus: bet kuri šiukšlėlė yra

tuojau pašalinama, negyvi draugai išnešami, kartais net palaidojami, paraidžiui: palaidojami - maži lavonai apiberiami žemėmis.

Skaitlingose skruzdėlynose augose stovi sargybos, kurios, vos tik pastebėjusios ką nors įtartino, tučtuojau skelbia pavojų. Ginti tvirtovės tuojau atskuba daug kareivių. Skruzdėlės susikalba čiuptukais. Palietimo būdas - skubus smūgiai ar švelnus glostymas - pasako apie padėti. Kai kurios skruzdėlės susižinojimui naudojami šlamėsi, gaunama trinant kūno dalis.

Savotiškas reiškinys skruzdėlių bendruomeniniame gyvenime yra vergija. Kai kurios skruzdėlių rūšys laiko pagalbines jėgas, kurios turi padėti darbininkams. Santvarka, kurios niekur kitur nėra gyvulių gyvenime, ir kuria be skruzdėlių pažįsta tik žmogus.

Idant tomis pagalbinėmis jėgomis apsirūpinti, skruzdėlės pagrobia lėlytes iš kitos kolonijos - skruzdėlynų ir, būtent, visados iš taikingos mažesnes rūšies, ir iš anksto išžvalgyto skruzdėlynų. Į savo pagrobimo žygį jos traukia skaitlingomis košnomis. Kada dauguma užpuolikų yra atvykusios į vietą, daromas užpuolimas. Jeigu užpultojo skruzdėlynų gyventojai prieš tai nėra per savo žvalgus sužinoję apie ruošiamą užpuolimą ir nėra galėję dar laiku savo būveinę apleisti, tarp abiejų pusių kyla arši kova, kuri visados baigiasi striprennių užpuolikų laimėjimu. Užpultosios yra be pasigailėjimo išskerdžiamos, o jų lėlytės pagrobiamos. Ir tada - su grobiu - užpuolikos žygiuoja namo. Čia pagrobtosios lėlytės yra rūpestingai saugomos ir prižiūrimos, gi iš jų išriedėjusios skruzdėlės vėliau pristatomos, kaip darbininkės, darbams. Tosios, atrodo, savo pagrobimo nežino ir jaučiasi tarp svetimų skruzdėlių pilnai kaip namuose bei save laiko šiam skruzdėlynui priklausiančiomis. Jos čia ir nelaikomos menkavertėmis vergėmis, bet naudojasi tomis pačiomis teisėmis kaip ir šeimininkės.

Pašamonišką vergiją virto tiesiog gyvenimo būtinybe. Šitos skruzdėlės pasižymi labai galingais žandais, kurių labai išsivystęs priešakis yra ypatingai geras ginklas kovoje su kitomis skruzdėlėmis. Tačiau savo beformiais žandais jos negali priimti maistą ir turi būti kitų skruzdėlių maitinamos. Ir tai atlieka pagrobtieji vergai. Be jų šitos amazonės turėtų paprastai mirti badu.

Europietiškos skruzdėlės bedarbininkės (anergatės atratulatus) vergija virto pyžitizmu. Kaip jau pats vardas sako, šitose skruzdėlėse nėra darbininkių luoma, tik patelės (karalienės) ir patinai. Todėl jos nekuria savų kolonijų. Apvaisinta karalienė pasirenka kitos skruzdėlių rūšies skruzdėlyną ir jame apsigyvena. Šeimininkių mėlė šitai sytintai karalienei yra taip didelė, kad jos nužudo savo teisėtąją karalienę ir visiškai atsiduoda išibrovėlei. Šitoji labai greitai drutėja bei gauna beformį pavidalą ir negali pati priimti maistą. Tada ji yra šeimininkių maitinama ir rūpestingai glaugoma. Išibrovėlės karalienės esimas skruzdėlynui visados reiškia pūti, nes daugėja, kadangi po nužudymo teisėtos karalienės, ji yra vienintelė patelė skruzdėlyne, tik skruzdėlės bedarbininkės, kurios išskrenda į kitus - su teisėtąją karaliene - skruzdėlynus, o teisėtosios šeimininkės išmiršta.

Skruzdėlių kova įvyksta ne vien tik dėl vergų grobimo, bet dažnai turi ir kitas priežastis. Pavyzdžiui, susitinka savo grobio žygiuose dviejų artimų kaimyninių kolonijų darbininkės. Dažniausiai įvyksta arši kova. Abi pusės susilaukia iš savo skruzdėlynų paramos ir kova išsivysto į tikras kautynes, kurios vedamos su didžiausiu inirsimu iki tol, kol galop viena pusė palaimi ir turi su dideliais nuostoliais kautynių lauką apleisti.

Europoje, Azijoje ir Š. Amerikoje išsiplatinusios skruzdėlės vagišės (iš rūšies solenopsis) gyvena kitų skruzdėlių skruzdėlynuose, įrengdamos savo būveines jų žemės sienose. Šeimininkės skruzdėlės tąsias ramiąi

pakenčia, nes toms ypatingai mažoms nuomininkėms, kurios minta jų stalo nuotrupomis, jos neturi jokio priekaišto.

Be vergų skruzdėlės dar laiko "galvijus", juos prižiūredamos specialiai tam įrengtuose tvartuose. Labiausiai yra mėgstamas amaras (aphidae), kuris išskiria saldžią medžiagą. Toji medžiaga limpančia mase apdengia rožių ir kitų krūmų lapus. Toji amaro medaus rasa skruzdėlėms yra didžiausias skanumynas. Glostydamos amara savo čiuptukais, jos ją paskatina išduoti tą trokštamą medžiagą. Amaras, taip sakant, yra melžiamas kaip karvės. Kai kurios skruzdėlių rūšys aplink savo galvijų bandą iš žemių stato apsaugojančius pastatus, ir tuo būdu veisia savo galvijus tikruose tvartuose.

Lygiai kaip amaras dėl jų skanių išmatų skruzdėlių yra labai mėgiami svirpliai, mėlynosios peteliškės ir amaras skydinis.

Susukti savo gužtą skruzdėlyne ypač mėgsta vabalas trumpasparnis (iš šeimos staphylinidae), kurį skruzdėlės ne tik kad pakenčia, bet dargi su didžiausiu atsidavimu jį prižiūri ir lepina. Šis vabalasis savo ypatingu užpakalinių liukų išskiria aromatišką sultis, kurios, skruzdėlių pavartotos, jose sukelia tiesiog susižavėjiną ir veikia bene panašiai kaip tabakas, opiumas ar alkoholis žmogui. Palyginimas yra tuo teisingesnis, kad vabalo trumpasparnio sultys anaipol nėra būtinas skruzdėlių maistas, bet vien tiktai svaiginanti smaguriavimo priemonė, kuriai skruzdėlės atsiduoda su tokiu geidulingumu, jog per tai su laiku žūna visas skruzdėlynas. Būtent, skruzdėlės tais vabalais taip susižavi, t. y. užsigeidžia jų sulčių, kad jos galop vien tiktai jiems atsiduoda: jais rūpinasi, juos maitina, lepina, bei jų perus augina, o savuosius apleidžia. To pasėkoje daugiau neauga karalienių, o ir naujai gimę darbininkių vikšrai suvargsta, visas skruzdėlynas degheruoja ir išmiršta. Ypač skruzdėlynams yra pavojingas kaodvabalis didysis (mechusa strumosa). Šis vabalas skruzdėlyne gyvena kaip parazitas ir jame veisiasi. Nepajėgdamas pats būti, jis visai priklauso nuo savo šeimininkių-skruzdėlių: jis turi būti maitinamas. Gi šeimininkės, apsvaigusios nuo aromatiškų jo išskirų, tą darbą atlieka su ypatingu atsidavimu, savaine aišku, apleisdamos savo tiesiogines pareigas skruzdėlynui. Taciau skruzdėlynas kenčia ne vien tiktai nuo savųjų perų apleidimo. Daug labiau jis kenčia nuo pačių parazitų, būtent, vabalo vikšrai naikina skruzdėlių vikšrus ir lėlytes. Tuo būdu skruzdėlių kolonija pilnu žingsniu žengia į pradžią.

Taigi čia turima ypatingas reiškinys: labiausiai žalingas parazitas šeimininko yra su didžiausiu atsidavimu prižiūrimas. Taip mažoji darbščioji skruzdėlė, kartu su savo aukštai išvystytu bendruomeniniu gyvenimu, duoda mums atbaidanti nenugalimo narkotiškiems smaguriavimams godumo naikinančio reiškinio pavyzdį.

Skruzdėlynas savo profesiniu pasiskirstymu, svetimų darbo jėgų naudojimu ir galvijų laikymu ikūnija gyvulių pasaulyje, taip sakant, aukštą kultūros laipsnį. Šitoji kultūra, kaip ir pas žmones, veda prie malonumų geidulio, tasai gi - prie grėsmės tautos gerbūviui. Perspėjantis pavyzdys žmonijai!

Iš įvairių skruzdėlių gyvenimo įpročių, kurie visur, kur tiktai pažiūri, suteikia vis naujas ir stebinancias staigmenas, baigiant dar paminėtina tropikuose gyvenančių skruzdėlių varovių varomosios medžioklės. Šitos skruzdėlės yra "plėšrieji žvėrys" pilnoje jų žodžių prasmėje. Jos užpuola, idant numalšintų savo alkį, ne vien tiktai kitus vabzdžius, kaip tai: svirplius, vorus, vikšrus, bet dargi žinduolius ir paukščius. Savo plėšikiškuose žygiuose prie darbo jos eina planingai ir suruosia tikras varomasias medžiokles. Į medžioklę jos - šitos didelės ir ginkluotos skruzdėlės - traukia galingomis gurguolėmis. Tokios gurguolės pasirodymas paskatina visą netoliese esančia

gyvūniją kaip galima greičiau pabėgti. Skruzdėlės savo medžiojamąjį vė-
jasi, varo jį iki mirties arba jį apsupa. Nugalabyta grobi jos susmulki-
na ir pargabena namo. Net dideli gyvuliai, kaip tai: arkliai, asilai ir
raguočiai yra tarpą tu plėšriųjų vabzdžių aukomis.

Zinoma, ir tuose grobio žygiuose jos negali apsieiti be pamėgto narko-
tisko gerimo, kurį joms teikia vabalas trumpasparnis. Sulig tikru me-
džiotojo išpročiu reikia kartas nuo karto paimti "gurkšnelį"-atgaivinti
medžioklėje suvargusius šanarius. Todėl pamėgti vabalai paimami ir iš
grobio žygius. Jie nesėmi ant nugaros kaip kuprinės. Viena Afrikos va-
balūrūsišturi ant savo kojų net ypatingus organus, kuriais tie vabalai
laikosi ant skruzdėlių nugarų. Todėl tie vabalai ir gavo "skruzdėlių rai-
telių" vardą.

Cia turima puikus pavyzdys, kaip meistriškai gamta supranta sutvar-
kyti gyvulių gyvenimą, kad jie vienas nuokito priklausytų bei tarpusa-
viuose santykiuose vienas kitam pagelbėtų.

Skruzdėlės varovės kartais užpuola termitų lizdą. Išsivysčiusioje
kovoje krenta ir tula skruzdėlė, palikdama savo "pusbonkį"- mažąjį va-
balą su saldžiuoju gyvenimo eleksyru-kovos lauke. Tada termitai jį pa-
sisavina, idant, kaip ir skruzdėlės, su susizavėjimu vartotų jo aroma-
tiškas sultis.

Idant, kaip ir skruzdėlės, vartotų aromatiškas sultis, tačiau idant
kaip ir skruzdėlės, kartu pasmerktų savo koloniją pražūčiai!

Taigi, mano mieli Sūneliai, nesekite termitų pavyzdžiu! "Visa gi iš-
tirkite; kas yra gera, laikykite. Vengkite, kas turi piktumo išvaizdą"
(1 Tesal 5,21.22).

* * *

P R I T Y R Ė S S K A U T A S V Y T I S

/Atkelta iš 149 psl./

Briedžių upė žiotyse 10 m pločio, Lokių upė aukščiau Briedžių upės žiočių -
30 m. B. upės srovės greitis 0,3 m/sek, L. upės - 0,25 m/sek. Abiejų upių kran-
tai ir dugnas stambaus žvyro, nuolaidūs ir kieti. L. upėje, 200 m aukščiau B.
upės žiočių yra brasta, giliausioje vietoje siekianti 1 m gylio. Abiejų upių
krantai apaugę mišriu mišku, kurio medžių vidutinis storis (krūtinės aukštumoje)
siekia 15 - 20 cm. Abi upės, matyti, yra žuvingos ir žmonių retai lankomos.

Upių santakoje sustota poilsio ir pasigaminti pietūs.

1235, žygis tęsiamas S kryptimi.

1350, 32 km, pasiekta Vilko kalno viršūnė.

Kelyje vietovė daugiausia apaugusi tankiu eglynu ir lengvai banguota. Slėne-
liuose pasitaiko lengvai pereinamų šlapių pievų.

Ir t.t.

/bus daugiau/

* * * * *

* * * * *

R E D A K C I J A I A T S I Ū S T A

SKAUTŲ AIDAS. Lietuvių skaučių ir skautų laikraštis. Redaguoja v.s. Stp. Kairys,
bendradarbiaujant Redakcinei Komisijai. Leidžia Lietuvos Skautų Brolijos Kanados Rajo-
no Vadija. Administracijos adresas: P. A. Pundzevičius, Box 1003, Station C, Toronto 3,
Ont., Canada. Nr. 9. 1951 m. rugsėjo mėn.

TECHNIKOS ŽODIS Nr. 6. Leidžia Amerikos Lietuvių Inžinierių ir Architektų S-ga
Chicago'je, Technikinės Spaudos Sekcija. Redaguoja Red. Kolegija. Administracijos ad-
resas: T.E. c/o K. Bertulis, 1616 So. Christiana Ave., Chicago 23, Ill.

Prenumerata metams 2 \$.

TAU,

VADOVE!

SKAUTISKI. ZAIDIMAI

* **MAZGUS RISTI.** Zaidėjų skaičius: neribotas, destis, kokia vieta. Amžius: nuo 10 metų. Zaisti galima ore ir salėje. Įrankiai: virvutė kiekvienam.

Vadas pasako mazgo vardą, o zaidėjai stengiasi jį surišti. Kuris tariasi teisingai surišęs, numeta virvelę ant žemės. Paskutinis numetęs, arba kurio rankose palieka numesta virvelė - laikomas žuvis. Kas numeta neteisingai surištą mazgą, žūva. Kas iš visų lieka gyvas, laimi.

* **TRYS LAZDOS.** Zaidėjų skaičius: 2 skiltys. Amžius: nuo 12 m. Zaidimo vieta: aikštė. Įrankiai: 3 skautiškos lazdos, virvutės.

Trys lazdos, A, B ir C, sukamos į žemę. Tarpai tarp jų maždaug po 25 m ir sudaro trikampį. Viena zaidžiančių skilčių stovi prie lazdos A ir kita prie lazdos B. Abiejų skilčių skautai turi kiekvienas po dvi virvutes (skiltis A turi, pav., raudonas virvutes, skiltis B - baltas).

Zaidimo vedėjas pasako kokio nors mazgo pavadinimą ir švilptelia. Kiekvienas zaidėjas riša pasakytąjį mazgą ant savo skilties lazdos; tai padaręs, bėga prie lazdos C ir tą patį mazgą suriša ant jos.

Zaidimo vedėjas antrą kartą sušvilpia ir skaičiuoja, kurios spalvos daugiau virvūčių yra ant lazdos C. Laimi skiltis, kurios skautai per tą laiką suriša daugiausia mazgų ant lazdos C.

Zaidimui reikia 3 teisėjų: po vieną prie A, B ir C lazdų.

* **ATNESKIT MAN...** Zaidėjų skaičius: dvi skiltys. Amžius: nuo 12 m. Zaidimo vieta: iškyloje.

Dvi skautų skiltys stovi aikštėje. Signalizuotojas vėliavaitėmis iš aukštesnės vietos (pav., kalnelio) arba iš nematomos vietos švilpuku Morse'o signalizacija signalizuoja: "Atneškite man...". (ir paprašo ką nors, pav., šuolio lapo). Skilties nariai šoka ieškoti prašyto daikto ir su juo bėga prie signalizuotojo. Pirmas signalizuotojui atnešęs prašytą daiktą savo skilčiai laimi rungtynes.

* **NUKELK KEPURĘ.** Zaidėjų skaičius: neribotas. Amžius: nuo 9 m. Zaidimo vieta: aikštė ar salė.

Zaidėjai stovi netoli vieni kitų. Visi su kepurėmis. Davus ženklą, kiekvienas stengiasi nukelti, paimti kepurę nuo kito galvos ir tuo pat laiku neleisti, kad kas nutrauktų jam pačiam kepurę. Kas nustoja kepurės, pralaimi.

Svarbi pastaba: draudžiama muštis, stengtis kumščia, ar kad ir delnu, numušti kepurę nuo priešininko galvos, imti priešininką už rūbų, pulti vieną dviuose ir panašiai. Kas nesilaiko tų taisyklių, pralaimi.

Variantas: Galima zaisti ir dviem lygiomis komandomis. Laimi komanda, kuri surenka daugiausia kepurų. Komandos turėtų skirtis savo rūbais ar kepurėmis, kad būtų galima išvengti nesusipratimų.

* **MEDŽIOTOJAS.** Zaidėjų skaičius: neribotas. Amžius: nuo 7 m. Zaidimo vieta: kambarys.

Zaidėjai gauna gyvulių vardus. Visi susėda ratu. Viduryje sėdi medžiotojas. Jis sako pasaką ir ką iš gyvulių pamini, tas ateina ir atsisėda šalia jo. Visiems susėdus, jis sušunka: "Užimti savo vietas", visi skuba į vietas, o nesuspėjęs gauna eiti medžioti. Zaidėjų vietos rate turi būti aiškiai pažymėtos. Geriausia, jei kiekvienas turi po kėdę, bet jei jų nėra, galima ir ant grindų nupaisyti apskritimus.

* **SUO IR KATE.** Zaidėjų skaičius: neribotas. Amžius: nuo 9 m. Zaidimo vieta: kambaryje. Įrankiai: dvi įvairių spalvų skepetaitės.

Zaidėjai sėdi susėdę ratu vienas prie kito veidais į rato centrą. Sulenkta ir dideliu mazgu surišta skepetaitė (pakankamai didelė) yra "katė", taip pat surišta kitos spalvos skepeta - yra "šuo". (Katę ir šunį galima padaryti, jei nėra tinkamų skepetų ar nosinių, iš pirštinių, kurių viena yra išversta ar panašiai). Katinę paleidžiama iš rankų į rankas ratu, kad jis apsuka pusę rato, paskui jį leidžiamas šue, kuris sten-

* * *

Lapkričio mėn. 1 d. sueina 33 metai mūsų mielai Lietuvos Skautijai.

Si graži sukaktis tesuteikia visiems skautų vadovams jėgų ir toliau stropiai dirbti Lietuvos jaunimo tremtyje labai. Pasyviusius tesužadina pirmųjų mūsų skautų pasišventimas šiam darbui ir jų sudėtos gyvybės aukos Lietuvos laisvės reikalui.

I A N I O * * * I N K I T A K S

*

giasi katiną pavyti. Suo pagauna katę tada, kada jis ir katė kartu susiduria vieno žaidėjo rankose ar ant jo kelių. Tada žaidėjas duoda uždėlį. Taigi, kiekvienas žaidėjas stengiasi to išvengti, bet ir kiekvienas nori, kad suo pagautų katę ant jo kaimyno kelio. Nei suo nei katinas negali šokinėti iškart per kelis žaidėjus.

* MANO PUSBROLIO VARDAS. Žaidėjų skaičius: neribotas. Amžius: nuo 9 m. Žaidimo vieta: kambarys.

Žaidėjai susėda ratu. Vadas sako, pav., "Mano pusbrolio vardas Jonas" ir apiberia žaidėjus paeiliui įvairiais klausimais, į kuriuos reikia atsakyti žodžiais, prasidedančiais raide "J", pav.: "Kur jis gimęs" - "Jonavoje"; "Koks jo būdas?", "Juokdarys"; "Mėgiamiausias kino artistas?", "Janingsas", ir panašiai.

Tinkamai neatsakęs duoda uždėlį ar gauna minusą. Žaisti galima ir komandomis. Tada į vado klausimą kartu atsako du žaidėjai (vienas vienos, kitas kitos komandos). Tas žaidėjas, kuris greičiau, tinkamiau atsako, savo komandai laimi tašką.

* AKLIEJI IR VARTAI. Žaidėjų skaičius: 7 - 15. Amžius: nuo 9 m. Žaidimo vieta: aikštė.

Į žemę įbestos dvi lazdos. Tarp jų atstumas maždaug 1 m 50 cm. Žaidėjai stovi ant pradmės linijos, kuri yra apie 5 m nuo lazdų. Žaidėjams leidžiama išsizrėti į lazdas - "vartus" ir po to jiems užrišamos akys. Reikia užrištomis akimis praeiti pro tarpulazdį, nepaliekiant pačių lazdų. Pataikę išeiti pro lazdas laimi, kiti ne.

* KUR MANO BATAI? Žaidėjų skaičius: neribotas. Amžius: nuo 9 m. Žaidimo vieta: aikštė. Įrankiai: statinė ar dėžė.

Visi žaidėjai nusiauna batus. Žaidimo vedėjas sudėda juos į dėžę ar statinę. Žaidėjai išsirikiavę sustoja tam tikru atstumu nuo tos statinės. Vedėjui susvilpus, jie bėga prie statinės ir stengiasi joje rasti savo batus. Svetimus batus galima mesti į šalį. Tas, kuris pirmas atbėga prie vedėjo apsiavęs savo batais, laimi.

* PAGAUKIT UODEGĄ. Žaidėjų skaičius: neribotas. Amžius: nuo 10 m. Žaidimo vieta: aikštė.

Skautai pasidalina į dvi lygoas grupes. Viena grupė su kepurėmis, antra - be. Kiekvienas žaidėjas užsikia savo kaklarysį užpakaly už diržę. Kiekviena grupė stengiasi ištraukti kuo daugiausia priešininko kaklarysių - "uodegų".

Kiekviena grupė sustoja į eilę. Tarp grupių - 20 m, jos stovi priešpriešiais. Davus pirmą signalą, grupės eina priešpriešiais ir susitikusios stengiasi savo "uodegą" apsaugoti, o svetimą ištraukti. Po kurio laiko, vedėjui davus antrą signalą, grupės žygiuoja toliau. Vedėjas suskaito, kiek kuri grupė ištraukė kaklarysių. Po to kaklaryšiai gražinami savininkams, ir žaidžiama toliau. Po nustatyto laiko žaidimas baigiamas. Laimi grupė, kuri ištraukia daugiausia kaklarysių.

* TRYS KEPURĖS. Žaidėjų skaičius: 10 - 15. Amžius: nuo 12 m. Žaidimo vieta: miškas. Reikmenės: 3 kepurės ar nosinės.

Vienas žaidėjas sustoja miško aikštelėje. Aikštelės pakraščiuose įvairiose vietose jis padėda tris kepurės ar nosines. Visi kiti žaidėjai yra miške. Iš miško jie šliaužia prie kepurėjų ir stengiasi jas pagrobti, pirmojo nepastebėti. Kam tai pasiseka, tas laimi. Pastebėtas žaidėjas, kurio vardą pasako kepurėjų sargas, turi grįžti į mišką ir pradėti šliaužti iš naujo.

* ZVALGINEJIMAS IR ESTAFETINIS PRANESIMAS. Žaidėjų skaičius: 2 - 3 skiltys. Amžius: nuo 12 m. Žaidimo vieta: užmiestyje, skautų stovykloje.

Trys skautai išeina iš anksto ir miškely arba kur ant kalno, įrengia "stovyklą". Po sutarto laiko dvi skiltys siunčiamos iš dviejų, lygiai nutolusių nuo "stovyklos", punktų. Kely kiekviena skiltis palieka po kelis savo žaidėjus. Tarpus tarp paliekamų žaidėjų nustato skiltininkas. Kada skiltys atvyksta į "stovyklą", surašo smulkų pranešimą, ką mačiusios. Laimi skiltis, kuri pirma atsiunčia pranešimą užpakaly palikusiam žaidimo teisėjui. Pranešimą reikia siųsti estafete, kurią atlieka kely palikti žaidėjai.

SENIEJI SKAUTININKAI "AMERIKOS BALSO" TARNYBOJE

Jau kelintas mėnuo per įvairias radijo bangas pasigirsta: "Čia kalba Amerikos Balsas iš New Yorko"... Balsas, kad ir smarkiai priešų trukdomas, girdimas Australijoje, S. ir P. Amerikoje, visuose Europos kraštuose, na, svarbiausia - ir pačioje okupuotoje Lietuvoje. Jo bangomis neseniai net keletą kartų nuskambėjo ir šie žodžiai:

"Akademiniškas Skautų Sąjūdis Trentyje savo suvažiavimo Cleverande, JAV, proga, siunčia Tėvynėje tebekovojantiems ir vargstantiems broliams - sesėms Lietuviams, ypatingai savo vienminčiams, nuosirdžiausius sveikinimus. Mes giliai įvertiname neturintį sau lygios pasaulyje Jūsų didžiąją kraujo auka ir tvirtai tikime, kad netrukus išaus Lietuvos tikras laisvės rytojus. Garbė Jums, krauju aptaškytieji Lietuvos Šlūs ir Dukros. ASS".

Mums džiugu, kad šiai taip reikšmingai radijo institucijai - lietuviškajai programos daliai, vadovauja direktorius adv. Konstantinas Jurgėla /Jurgelevičius/, brolis Lietuvos Skautų Įkūrėjo Petro Jurgėlos. K. Jurgėla mums, skautų vadovams, pažįstamas jau iš seno, kaip pirmojo lietuvių skautiško laikraščio "Skauto" redaktorius, pirmasis Vyr. Skautų Štabo adjutantas, užmezgęs ryšius su užsienio skautų organizacijomis, suorganizavęs pirmąjį Lietuvos skautininkų suvažiavimą, surengęs pačią pirmąją Lietuvos Jūros Skautų išvyką užsienin ir atlikęs kitus skautiškuosius darbus. Iš jo artimiausių padėjėjų ir bendradarbių skautams gerai žinomas jūrų skautininkas Povilas Labanauskas, Lietuvos kariuomenės jūrų karininkas, vienas didžiausių mūsų jūros skautijos organizatorių, Vyr. Skautų Štabo narys.

Sktn. P. Labanauskas ir dabar labai domisi mūsų skautiškąja veikla, ruošdamas informacijas Lietuvai neužmiršta painformuoti ir apie mūsų skautų darbus bei veiklą. Palaiko glaudžius ryšius su Akademiniu Skautų Sąjūdžiu ir yra Korp! VYTIS narys.

Mūsų broliai - sesės skautai turėtų stengtis dažniau sekti "Amerikos Balsas" programą Lietuvai ir paraginti kitus jos klausytis.

* * *

NUOTAIKINGA AKADEMIKŲ SKAUTŲ SVENTĖ ČIKAGOJE

Čikagoje akademikai skautai-ės susiorganizavo prieš du metus. Spalių mėn. 21 d. jie minėjo savo darbo sukaktį. Gausus jų būrelis šventę pradėjo pamaldomis Tėvų Jėzuitų koplyčioje. Sv. Mišias atlaikė ir gražų, šiai sukakčiai pritaikytą, pamokslą pasakė neseniai iš Vokietijos atvykęs didelis skautų bičiulis T. Gutauskas SJ. Pamaldų metu gražiai giedojo patys akademikai skautai-ės, melddamiesi už savo artimuosius brolius ir seses, Jėzusius Tėvynėje, kenčiančius Sibire ir ypač už jau mirusius ir nukankintus.

Iškilminga sveika. YCA salėje susirinko gražus būrelis akademikų skautų-čių, jų filistėrų ir artimųjų, draugiškų korporacijų ir skautiškujų organizacijų atstovų. Sventės manėjimą pradėjo Čikagos Skyriaus Pirmininkas Vyt. Mikalavičius, pasakydamas gražų žodį apie ASS veiklą ir prasmę. Į Garbės Prezidiumą pakviesta Liet. Prof. S-gos Pirmininkas Prof. Diamantas, PLSS-gos Tarybos Pirmijos Pirmininkas K. Palčiauskas, Liet. Skautų Seserijos atstovė Zailskienė, p. P. Gudas, ASS Vicepirmininkas Br. Kvikiys, Dr. Budrienė, Korp! VYTIS Pirmininkas Eug. Vilkas, Amer. Liet. LUC Prezidentas p. Kriščiūnas, vietos tautininkai.

PLSS Tarybos Pirmijos Pirmininkas skaitė turiningą paskaitą, kurioje iškėlė reikalą mūsų jaunimui daugiau domėtis mokslo reikalais, atnaujinti pertrauktas studijas ir pasiruošti tinkamą profesijų žmonėmis ateičiai. Sktn. Ščiukaitė papasakojo kai ką iš tų dienų, kai steigėsi pirmieji studentai skautai-ės.

Steigos dalyviai susilaukė gausių sveikinimų iš Ateitininkų, Liet. Taut. Korp! S-gos. Fraternitas Lituanica, "Sveikata", Čikagos Lietuvių Studentų Klubo, Urbanos U-to Liet. studentų, Liet. Skautų Seserijos, Lituanicos Tunto ir kitų draugiškų organizacijų atstovų. Ypač maloniai buvo sutiktas senosios Amer. lietuvių kartos studentų LUC prezidento p. Kriščiūno sveikinimas, kuriame jis pažymėjo, kad ir senieji ir naujieji ateiviai lietuviai studentai siekia vienu ir tų pačių tikslų; reikia tad ir atskirus takus sulieti į vieną. LUC jau bandas tai daryti.

Prof. Diamantas priminė jaunesiems studentams ne tik reikalą mokytis, bet ir pasirinkti tokias profesijas, kurios būtų naudingos Lietuvai.

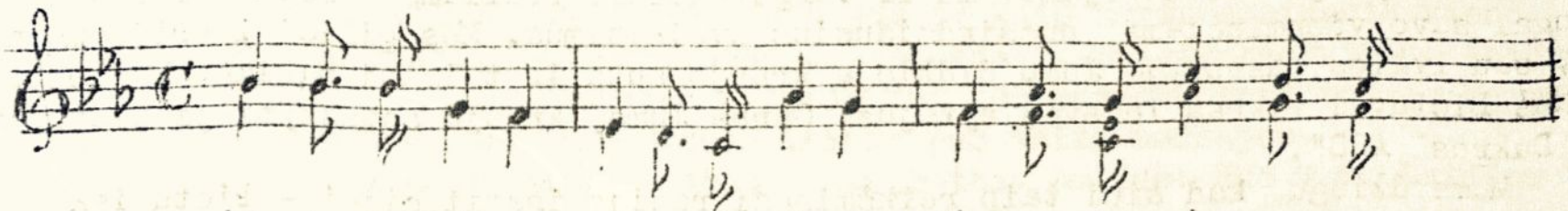
/tąsa 166 psl./

Akademinio Skautų Sąjūdžio

Pirmojo Suvažiavimo Amerikoje

Daina

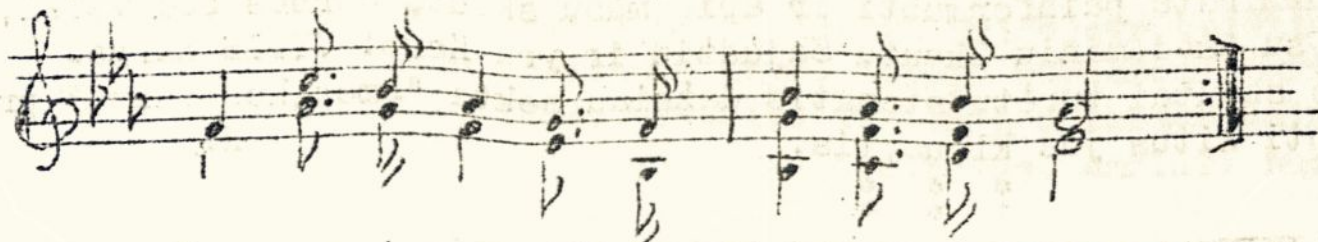
Muzika Alf. Mikulskio
Žodžiai Seno Vilko

1. Vė-liavos žyd-rios plaz-da pa-dan-gėj, Skam-ba ga-lin-ga jau - - -

nat-ves dai-na. Sau-lė ir aud-ros jė-gą su-bran-dė, —

žen-gia į prie-kį jau-na skau-ti--ja.

1. Vėliavos žydrios plazda padangėj,
Skamba galinga jaunatvės daina.
Saulė ir audros jėgą subrandė,
Žengia į priekį jauna skautija.

2. Dievui tvėrėjui, Žemai Girtajai
Mes paaukosime savo jėgas,
Artimui broliškai ranką padavę
Mesim žionijai laimingas dienas.

3. Mokslu ir darbu meile sarvuoti,
Valią įtempdome siekti žvaigždžių;
Lietuvai brangiai laisvės ieškoti,
Bisime grožio ir Gerio meliu.

* * * * *

* S i r d i s *

*

*

*

kurioje gyvena daina,
piktui visados uždara.

Koerner

BELGIJA

Ačiū Dievui, kad mūsų broliai ir sesės pakenčiamai kūriasi Naujajame pasaulyje. Tik koks dabar tas pasaulis! Kokia bus pasėka: asimiliuos ir save atvykusius, ar pastarieji sukurs naują gyvatos būdą? Laikykitės!

Belgijos lietuviai maža, maža, maža. Diena iš dienos vyksta vyrai ir laimingesnes šalys. Paskutiniu metu daug kas pasinešė ir Kanados miškus - pas meškas. Sąryšyje su tuo norime uždokumentuoti lietuvių dienas Belgijoje. Renkame istorinę medžiagą, statistikos žinias, etc. Netgi filmoje užfiksuojame būdingesnius lietuvių gyvenimo epizodus: šventes, suėjimus, pamaldas, ekskursijas, pobūvius.

"Mūsų Vytį" gaunu. Puiku: kyla nauji talentai, naujos idėjos, nauji dvasiniai lauzeliai užsiliepsnoja. Tik surinkime iš seno pasaulio, iš visų užkampių - nuo Pietų Kryžiaus ligi Grigo Ratų randamus deimančiukus ir lietuvišką vainiką nupinkime: kurkime lietuvišką kultūrą, kultūrų sintezę. Siekiai realizuojasi. Vis daugiau renkami ir mūsų ratelį.

K. J. D., Belgija

AUSTRALIJA

Nors ir savo srities darbą dirbu, bet neturiu to malonumo, bei pasitenkinimo jausmo, kurį turėjau Lietuvoje. Čia esame inžinieriai - robotai. Kūrybingumas ne tik pas mane, bet ir pas kitus kolegas inžinierius dingęs. Kai ko mes ir nesuprantame - australiškos architektūros formos mums labai svetimos. Su manimi dirba drauge vienas vengrų inžinierius - profesorius. Jis visai priglūstas ir kartais vos nervų neperranda, tačiau ir jis palengva ima pasiduoti australiškajai architektūrai...

Iz. J-tis

AUSTRIJA

Tas dviejų savaitių laikotarpis Jamboree prabėgo lyg viena diena ir toji diena paliko man visam gyvenimui neišdildomą įspūdį. Vieni su kitais gražiai sugyvena, nežiūrėdami nei savo tautybių bei tautybių skirtumų. Visi susikalba kaip vienos šeimos broliai, ir jeigu skirtingos kalbos nevisada leidžia perduoti savo mintis, tą padaro pirštais. Aš pats susipažinau su daugeliu užsienio skautų ir su jais galiu koresponduoti. Malonus skautai buvo indai ir ypatingai burmiečiai. Nors juos lankė daugelis lankytojų, tačiau su kiekvienu jie rado galimybės pasikalbėti, pasidžiaugti.

Grazus vaizdas vakare, kai suėję įvairiausių tautybių skautai mainosi ženkliais, paskui kaklaraiščiais, fetrais, turbanais, ant galo - pečiomis uniformomis. Taigi nebegalėjome atskirti, kurios čia tautybės skautas... Paskutinė stovyklos diena atsisveikinimas. Žiūrėk, negriukas apsikabinęs bučiuoja baltąjį brolių ar indas kinietį...

V. Raišys

VOKIETIJA

Visokių tautų kalbų tenka girdėti Wentorfo pereinamojoje stovykloje, kur vis dar šimtai ir tūkstančiai įvairių tautybių tremtinių bando laimę kelionei ir užjūrius, tačiau niekas čia nebando ką nors užkabinti ar užgauti. Štai du maži emigrantai žygiuoja per rajoną. Iš išvaizdos - tikri bavarai: odinėmis švabiškomis kelnaitėmis, rankos kišenėse. Vis dėlto jie šnekasi gryną lenkų kalba. Drabužis jų dar nepadarė vokiečiais. Daug ko čia pasigendi, bet daugiausia tai lietuviškos knygos, kurios niekur ir su žiburium neuztiksi. Koks buvo didžiulis džiaugsmas, kai ir čia mane surado "Mūsų Vytis".

L. Kn.

* Kas skaito rašo -

* duonos neprašo,

* bet prenumeruoja "M U S Ų V Y T I" !

KAUNAS SWETUR

VOKIEČIAI SKAUTAI

Jei 1908 metais, Londone, Kristalo rūmuose galima buvo matyti vokiečių skautų būrelį, kuris reiškė ka tik gimusį vokiečių skautizmo sąjūdį, tai prieš ir po pirmojo pasaulinio karo, nacionalizmo dvasia visai nustelbė šią jaunimo organizaciją. Ir ištikrųjų, kaip gi Baden-Powellio principais ir metodais pagrįstas jaunimo auklėjimo būdas, galėjo susiderinti su nacionaliniais polinkiais, kurie visai priešingi skautybės visuotinumui dvasiai.

Kada vokiečių skautams iškilo reikalas išregistruoti Tarptautiniame biūre, atsirado visa eilė kliūčių iš pačių vokiečių pusės: daugiau nei 54 įvairaus pasaulio jaunimo organizacijos save vadino skautiškomis, iš kurių tik maža dalelė buvo linkusi prašytis priimama į pasaulinę šeimą. Didesnei daliai skautizmas atrodė per daug didelėje "anglų-saksų" įtakoje ir per daug spindis jų spalvomis, kad galėtų sudominti vokiečių jaunimą, tarp hierarchinės gyvenimo sąvokos ir skautiškosios ideologijos buvo per didelė praraja.

Tik 1931 metais oficiali vokiečių skautų delegacija buvo pirma karta pakviesta į tarptautinį vyr. skautų /rovers/ suskrydį Kandersteg, e, Šveicarijoje. Bet ši užsienio skautų iniciatyva neatnešė jokių vaisių dėl politinių ir ekonominių sumetimų. Ir taip oficialaus Tarptautinio Skautų Biūro pripažinimo vokiečiai skautai niekada neturėjo. 1937 metais nacizmas šią organizaciją galutinai užgniaužė.

Nėra paslaptis, kad didelė dalis vokiečių jaunimo, išskyrus priklausiusią katalikiškoms organizacijoms, nacionalizme išžiūrėjo savo siekimų įgyvendinimą. Rasistinio vyresniškumo sąvoka, prievarta, pateisina įstatymai, "laisvė" nuo savarankiško galvojiimo, pritariama atskambi rado tu žmonių sąžinėse, kurie pasirinko mieliau būti vokiečiais, nei laisvais žmonėmis. Ir taip vokiečių humaniškumas /l'humanité/ atsisakė visuotiniškumo /universalité/, kad galėtų siekti siauros nacionalizmo galvosenos imperatyvus. Jei ir pasireiškė vokiečių skautuose resistencijos sąjūdis prieš nacizmą, tai tatau buvo tik pavienės kregždės. Todėl apie vokiečių skautų /kaip tokių/ priešinosi išrinktosios rasės ideologijai negali būti kalbos.

Šiandien vokiečių skautų sąjūdis yra specialaus karinės okupacijos valdžios dėmesio objektas. Skautybė, mat, be savo tarptautinio charakterio išvysto į vokiečių jaunimą nepaprastą atraktyvę jėgą. Yra betgi ir neigiamų savybių; yra didelė grėsmė, kad skautybės priedangoje veikiančios jaunimo organizacijos nebūtų naujojo Hitler Jugend pėryklos. Dar vienas sunkumas kyla iš to, kad tu naujai gimusių skautiškų organizacijų charakteristika yra sunkiai apibūdinama. Sąjungininkų okupacinės įstaigos vokiečių skautams sudaro visokių lengvatų išvykti į užsieniuose vykstančius skautiškojo jaunimo suskrydžius. Jau Moisson Jamboree je dalyvavo vokiečių skautų stebėtojai. Ir šiaip vokiečių skautai vadovai lankosi instruktoriams ruošiamose stovyklose užsieniuose.

Iki šioliai vokiečių skautų sąjunga yra gan silpna (tik 40,000 pfafinderių iš dviejų milijonų) ir kitas jaunimo organizacijas (įrašytų jaunuolių) ir yra suorganizuota pagal prancūzų pavyzdį į tris sąjungas: katalikų, protestantų ir "neutraliųjų". Ši paskutinė /B.D.F./ savo ženklu pasirinkusi leliją iš savo narių reikalauja prieš Dievą padaryti izodį. Yra taip pat trys mergaičių sąjungos; katalikų, protestantų ir "atviroji," kurias galima būtų geriau pavadinti tarpkonfesine nei laicistine. Yra savaime suprantama, kad tie minėtieji trys jaunimo susigrūpavimai gali veikti tik angli, prancūzų ir amerikiečių okupacinėse zonos, nes iki šiol neturima jokio pagrindo tikėti, kad bent viena

minėtų organizacijų egzistuoti rusų užimtoje dalyje".
Is prancūzų "Le Routier" vertė A. Drugelis, Italija.

S V E D U S K A U T A I - M I Š K I N I N K A I

Paskutiniu metu Švedijos skautų sąjunga yra atkreipusi didesni dėmesį į vyresnio amžiaus berniukus - skautus. Yra norima, kad tai, ką jie išmoko beskaudaudami 12-16 metų amžiuje, ne tik kad neužmirštų, bet tuo ir gyventų. Švedų skautų vadai yra pasiryžę įrodyti berniukams jų brendimo amžiuje, kad skautavimas jiems suteikia ne vien tai, kas yra akimirkoje naudinga, bet kad jis ir ateities gyvenime atneša gerų rezultatų.

Ši sąjunga paskutinių dviejų vasaros metų buvo suorganizavusi miškininkystės kursus didžiuliuose siaurinės Švedijos miškuose, talkininkaujant didelėms miško apsaugos, auginimo ir apdirbimo bendrovėms.

Apie šių kursų pasisekimą geriausiai liudija vienos didžiausios Švedijoje statybinės medžiagos apdirbimo akcinės bendrovės "Mo & Domsjö" laiškas. Ten sakoma:

"Skautai, susijungę į Swedish Boy Association 1949 ir 1950 metų vasaromis dirbo šios bendrovės vedamuose miškų darbuose. Su pasigėrėjimu jie išdirbo 20.000 darbo dienų. Tie jaunuoliai dirbo įvairius plovimo, miško retinimo, sodinimo, valymo, kirtimo ir deginimo darbus. Kodėl mes kvietėmės berniukus talkon? - Siaurinėj Švedijoje trūkstant miško darbo jėgos, mes suejome į sąryšį su minėta berniukų skautų sąjunga, prašydami pagalbos. Dabar galime su pasididžiavimu sakyti, kad mūsų miškų tvarkymo programa ne tik buvo įvykdyta, bet ją net pervirsijome. Mes tikime, kad berniukai, kurių savanoriška darbo talka mes naudojames, padėjo ne tik mūsų bendrovei, bet ir visai švedų miškininkystei atlikti labai kultūringą darbą, kuris be šių jaunuolių tvirto pasiryžimo nebūtų buvęs įvykdytas. Berniukai atliko jiems pavestus darbus be jokių priekaištų ir įgijo vietinių žmonių didelių simpatijų ir todėl visai vertai susilaukė mūsų įvertinimo už savo darbą. Ateityje mes vėl planuojame prašyti berniukų talkos naujiems miško darbų planų realizavimui".

Šiame laiške toliau sakoma, kad berniukai, atlikdami šį tikrai duosnų darbą miškuose, ne tik kad bus sustiprėję fiziškai bet ir praleistas laikas ir užsiėmimas gamtoje turės neabejotinai dideles įtakos jų profesijos pasirinkimui ateityje. Šią savanorišką jaunujų talką sekanciais metais bus stengiamasi išplėsti kitoje Švedijos dalyje. Be šio grynai praktiško darbo Švedų skautų sąjunga organizuoja vyresniesiems skautams kažką labai panašaus į miškų stovyklą. Įvairūs miško žinovai, suteiks berniukams praktiškų ir teoretinių žinių - instrukcijų apie miško žymėjimą /kleimavinimą/, retinimą, apie medžiogimą ir žuklę.

Sąjunga taip tikisi išspręsti ir vadų problema ilgalaikiu sukonzentruotų vyresniųjų darbu. Daug daroma ir pajėgių vadų prieaugliui padidinti. Skautiskasis judėjimas yra reikalingas vadų /scouters/, kurie mokėtų atviromis akimis pažvelgti į nudieninį pasaulį ir į bendruomenės išsivystimą. Yra visada didelis pavojus tapti vienaspaliskais skautavime ir dėl to skautų sąjunga yra užplanavusi skautiškų studijų savaitę. Tikimasi, kad tai bus pirmasis žingsnis į skautų judėjimo aukštesniąją mokyklą Švedijoje. Kursuose dėstomi dalykai turės ir grynai praktišką naudą. Tada jis tebuvo skiriamas tikrai vyr. amžiaus berniukams. Dabar Švedijos skautų sąjunga yra isteigusi šimtus įvairių studijų ratelių įvairioms darbo sakoms. Ši akcija, žinoma, tera tik pacycioje užuomazgoje. Tuo būdu norima berniukus išmokinti būti naudingais sau patiems ir juos dar labiau pritraukti ir sujungti su pačiu skautiškuoju judėjimu.

Mūsų Tėvyje

- Prel. Mykolas Krupavičius, VLIKO ir Vykdamosios Tarybos Pirmininkas, savo ir jo vadovaujamos institucijos vardu padėkojo ASS Valdybai už sveikinimus ASS suvažiavimo proga, drauge linkėdamas Sąjūdžiui sėkmės jo užsibrėžtame darbe

- Visi Čikagos skautų-čių vienetai: "Aušros Vartų" - skautių, "Lituanicos" - skautų tuntai, o taip pat vietos ASS skyrius sutartinai pasiuntė savo atstovus į Amerikos Lietuvių Tarybos Konferenciją, kurie dalyvavo jos darbuose ir įteikė 35 \$ piniginę auką kovos dėl Lietuvos laisvės reikalui.

- LSB centrinių organų kadencija, kaip skelbia Vyr. Skautininkas, baigiasi 1951 XI 1. Naujiems organams išrinkti Brolija šaukia korespondencinę sueigą, kurios metu bus išrinkti Vyr. Skautininkas, jo pavaduotojas, Garbės Gynėjas ir Sąjungos Tarybos nariai.

- Korp! VYTIS Garbės Gynėjas fil. Al. Plateris "Vyčio" Biul. Nr. 26a paskelbė Korp! Garbės Gynėjo padėjėjų veikimo taisykles, pagal kurias visi Korp! skyriai turi išsirinkti iš savo tarpo garbės gynėjo pavaduotojus. Garbės gynėjo padėjėjų pareigos aiškinti korporantų nusizengimus garbei, ideologijai, įstatams, drausmei, skautiškumui.

- Senj. B. Zvirzdys, kaip JAV karys, yra atvykęs į Korėją. Mums atsiųstame laiške rašo, kad šiuo metu jis aktyviai dalyvauja kautynėse su raudonaisiais. Senjoras Korėjoje turi pakelti labai daug vargo, tačiau ir ten jis nenustoja domėtis skautiškais reikalais. Paprašė persiųsti ir MV, kuris esęs jo geriausias bičiulis. Mes linkime mielam mūsų skaitytojui sėkmės kautynėse!

- Čikagos skautai vyčiai vienoje savo gausioje sueigoje išklausė vytiečio J. E. Giluno pašnekėsio apie skauto vyčio svarbą Skautijoje.

- Visa eilė skautų vadovų Kanadoje parėmė projektuojamą skautų namų statybą savo aukomis. Šiam reikalui stambesnes sumas pasižadėjo aukoti: J. Dambaras, J. Gaižutis, Vl. Sarūnas, K. Grigaitis, J. Matulaitis po 100 \$; Alg. Draugelis, A. Alonderis po 75 \$; A. Pundzevičius, L. Kalinauskas, Stp. Kairys po 50 \$; Kuprevičienė 30 \$ ir t.t. Aukos skautų namams statyti prašoma iš visų kraštų siųsti šiuo adresu: Mr. Kęstutis Grigaitis, 994 Dundas St., W. Toronto, Ont., Canada.

- Sktn. J. Bulota apsigyveno Kanadoje. Vietos lietuvių laikraštyje "Nepriklausoma Lietuva" jis gražiai ir sumaniai redaguoja skautų skyrių.

- Skautų vyčių programos konspektas, senai visų laukiamas šios rūšies pirmasis leidinys, kaip mums praneša iš Australijos, ten yra paruoštas spaudai. Prie jo išleidimo prisideda ir MV redakcija. Siame MV numeryje spausdinama iš jo rankraščio vienas (Vilko Pilko) rašinys.

NUOTAIKINGA AKADEMIKU SKAUTŲ SVENTE ČIKAGOJE /tąsa iš 161 psl./

Pr. Gudas - Korp! VYTIS Mecenatas. Senosios Amer. liet. kartos veikėjas p. Gudas, išgyvenęs JAV jau 45 metus, buvo vienas iš tų lietuvių, kurie savo daiktinėmis, piniginėmis ir kt. aukomis labai didžiai parėmė studijuojančius lietuvius studentus tremtinius. Visą eilę studentų, sudarydamas jiems darbo-buto sutartis, atsikvietė, sumokėjo išlaidas ir kitais būdais jais rūpinosi. Pasitaikydavo, kad p. Gudas grįždavo namo be savaitinio čekio - jis būdavo išleidžiamas CARE pakietams... Šių jo gerųjų darbelių studentai skautai nepamiršo: jie išrinko p. Gudą savo Korporacijos mecenatu, tuo atsidėkodami ir kitiems Amer. lietuviams už paramą. Susirinkusiems audringai plojant, jam buvo įteiktas meniškai paruoštas Mecenato Diplomas ir Korp! spalvos bei ženklelis. Į susirinkusius prabylo ir pats Mecenatas, pabrėždamas, kad jis nieko ypatingo nepadaręs: tik atlikęs lietuvių pareigą savo tautiečiui - artimui.

Meninė minėjimo dalis. Joje gražiai pasirodė trio /sj. sj. G. Valantinas, A. Karnavičius ir Br. Juodelis/, padainuodamas nuotaikingus kupletus. E. Pilmonaitė gražiai padeklamavo, Babickas pagrojo pianinu ir akordeonu, sj. Ivanauskas paskaitė specialų humorą laikraščio numerį, sj. Valantinas - žemaitišką feljetoną. Prie amerikoniškos kavutės skambi blaivi lietuviška daina visus dalyvius mintimis grąžindavo į mielą ir brangią Tėvybę.

- Mūsų bendradarbiai Italijoje, Korp! VYTIS nariai, sj. Al. Nekrašas ir sj. P. Dauknys, iš šiaurės Italijos vėl grįžo į Romą, kur toliau studijuoja teologiją. Mes tikimės netrukus susilaukti iš jų gerų dvasininkų, kurie skautams savo siela bus labai artimi.

- Sktn. A. Krausas tebegyvena Australijoje. "Australijos Lietuvyje" retkarčiais pasirodo jo redaguojamas skautiškas skyrius "Po svetimu dangumi".

- Fil. inž. Gediminas Bateika nors ir gerokai pasveiko, bet yra netekęs vilties išemigruoti į užjūrius. Norintieji jam padėti, tesikreipia į ASS Valdybą.

- Sktn. Povilas Labanauskas, aktyvus "Voice of America" lietuviškojo skyriaus bendradarbis, senas mūsų jūros skautininkas, susidomėjo Akademiniu Skautų Sąjūdžiu ir įstojo į Korp! VYTIS.

- New York'e įsteigtas Korp! VYTIS skyrius, apjungias apylinkėse gyvenančius korporantus /jų yra 12 - 15/. Išrinkta skyriaus valdybon: Pirmininku - fil. dr. Henrikas Lukasevičius, nariais - sj. V. Bražėnas ir sj. Vyt. Sventoraitis. Ad meliorem!

- ASS Čikagos skyrius IX 23 turėjo sueigą, kurioje dalyvavo pusšimtis brolių ir sesių. Fil. Plateris skaitė paskaitą: "Emilija Plateraitė", kuri susilaukė gyvo susidomėjimo bei paklausimų. Fil. Br. Kviklys, Korp! Valdybos pakviestas, padarė platesnį pranešimą apie ASS suvažiavimą Clevelande. Sueiga buvo įvairi, įdomi. Iškilė diskusijos įvairiais organizaciniais klausimais.

- Kun. sktn. J. Vaišnys, SJ, Čikagos skautininkų ramovės sueigoje laikė pasnekesį, kurio tikslas buvo paieškoti būdų išjudinti į aktyvų skautišką darbą pasyviuosius skautininkus. Po to - gražios diskusijos /tik!/. Dalyvių buvo per 20. Iškeltas sumanymas kvieisti pasyviuosius skautininkus bent /!/. jau veikiančių skautų vienetų globėjais.

- Skautų Namų Čikagoje klausimas buvo diskutuotas Čikagos skautininkų ramovės sueigoje. Iškilė įvairių nuomonių. Dauguma pasisakė, kad vieni skautų namai dar neišspręstų patalpų klausimo, nes skautai gyvena dideliame mieste labai išsimėtę po visus jo kampus. Kiti siūlė nuomoti ir nieko didesnio svetimoje žemėje nestatyti. Reikalui išstudijuoti sudaryta speciali skautininkų komisija.

- Sktn. Pakalniškis, LSB Skautų Vyčių Sakos Vadas, šiuo metu gyvena JAV ir yra pasiekiamas tokiu adresu: 1517, 20-th St., Santa Monica, California, USA.

- ASS skyrius Toronte neseniai išsirinko naują valdybą: Pirmininku - sj. J. Dambaras, nariais - sj. E. Bubelis ir sj. Puškorienė, Kandidatais išrinkti: fil. dr. J. Yčas ir sj. Valiūnienė.

- Didesnis ASS narių skaičius šiais metais atnaujino pertrauktas savo studijas. Ypatingas pagyvėjimas reiškiasi JAV. Stengiasi neatsilikti ir Kanada, Australija.

- Sj. V. P. Vadopalas gyvena Vokietijoje ir eina Korp! VYTIS Įgaliotinio pareigas. Drauge atstovauja ir MW tame krašte. Netrukus žada ir jis emigruoti į JAV.

- Fil. sktn. V. Stasiškis laikinai apsigyveno Adelaidėje, Australijoje, kur žada pagyvinti ASS skyriaus veiklą. Kur apsigyvens nuolat, tuo tarpu dar nežinia.

- Prof. sktn. Ignas Končius, ASS Pirmininkas, jau kuris laikas serga. Akademikai skautai-ės jo visada pasigenda ir linki greitai pasveikti.

- Sesė Marija Milvydienė tebesigydo Sveicarijoje, kur gana sunkiai verčiasi. Vis dėlto laisvesniu laiku ji rašo atsiminimus apie savo vyrą AIA Juozą Milvydą, kurie bus spausdinami "Mūsų Vytyje".

- Clevelando Akademikų Skautių Draugovės sueiga įvyko spalio mėn. 7 d. Pirmininkavo iš eilės sesė Antulytė Dora. Sueiga pradėta ASS suvažiavimo daina "Vėliavos žydrios", nes vis dar gyvenama suvažiavimo prisiminimais ir nuotaikomis. Sesė Bražulevičiūtė Regina skaitė referatą "Amerikinė skautų literatūra Clevelando bibliotekoje", kiek ilgiau sustodama ties literatūros reikšme skautams ir ypač vadovams, ir ties skirtumais lietuviškosios ir amerikinės Skautybės, jei jų centre padėsime obalsį Dievui, Tėvynei ir Artimui. Gale ji smulkiau nagrinėjo B-P "Skautybės berniukams" vėlesniąją papildytą ir amerikiečiui berniukui pritaikytą laidą. Visos dalyvės iš eilės pareiškė savo pastabas ir klausimus, į kuriuos atsakė dr. Kesiūnaitė; ji užakcentavo kelias referato vietas ir pasiūlė ateityje paruošti panašiai išsamų referatą apie skautų amerikinę literatūrą, kuri nors negausi, bet labai kruopščiai paruošta ir teikia daug žinių vadovams. Sesė Antulytė Dora apsiėmė tą referatą paruošti. Sesė Regina, paprašyta savo referatą paruošti spaudai, mielai sutiko, bet neužmiršo paabejoti savo sugebėjimais. Išrinkta nauja valdybą: Draugininke - fil. Mockuvienė Stasė ir sekretore - Antulytė Dora. Aptarta bendrais bruožais ateities veikla.

Pasaulio Lietuvių Skautų Sąjungos vadų, vadovių ir akademikų skautų-čių laikraštis
Nr. 9. Cikaga 1951 m. lapkritis

REDAKCIJA: Redaktorius - Br. Kviklys; 7320, So. Talman Ave., Chicago 29, Ill., USA.
Techniškasis redaktorius - J. E. Gilunas; 4631, So. Washtenaw Ave., Chicago 32, Ill.
Meninės Dalies vedėjas - Alb. Karnavičius. - Redakcija rankraščius taisy savo nuožū-
ra. Autorių teisės gerbiamos. Straipsniai su autorių pavardėmis ar inicialais nevisa-
da reiškia skautiškosios vadovybės, redakcijos ar leidėjų nuomonę.

ADMINISTRACIJA: Leidžia Akademiniš Skautų Sąjūdis. Administratorius - Aleksas Karaliū-
nas; 6541, So. Campbell Ave., Chicago 29, Ill., USA. Ekspeditorius - R. Vėžys.
Prenumerata: metams - \$ 2.-, pusmečiui - \$ 1.20. Laikraščio atstovai kituose kraštuose:
AUSTRALIJA - V. Stasiškis, H. C. Scheyville, Via Windsor, N.S.W.; BELGIJA - Rev.
Jonas Dėdinas, 15 Bosrandstr., Waterschei / L.; D. BRITANIJA - K. Vaitkevičius, 21,
Cobden St., Derby; ITALIJA - Al. Nekrašas, Via Casal Monteferrato 20, Roma 28; KANA-
DA - Vyt. Kvedaras, 20 Leopold St., Toronto, Ont.; VENEZUELA - Antanas Baziliauskas,
Calle 99; No 99/60, Valencia, Edo, Carabobo, Venezuela - Sur America; VOKIETIJA - V.
P. Vadopalas, (22c) Hangelar (Siegkreis), Studentenheim.

- Sj. E. Vilkas, Korp! VYTIS Pirmininkas, dėl gausybės darbo pasitraukė iš MV administratoriaus pareigų. Mes dėkojame jam už gražų ir produktyvų darbą administracijoje.

- Sj. Al. Karaliūnas perėmė MV administratoriaus pareigas. Sėkmės!

- Vyriausiasis Skautininkas jau sudarė rinkiminę komisiją, kurios tikslas bus pravesti LSB organų rinkimus. Rinkiminės Komisijos Pirmininku sutiko būti žinomas rašytojas Faustas Kirša, buv. LSS Tarybos narys; Komisijos sekretoriumi - dr. J. Gimbutas ir nariais - K. Kasperavičius ir A. Treinys.

- Sktn. Stasys Rudys patvirtintas LITUANICOS tunto tuntininku Cikagoje. Dėlei šios priežasties jis pasitraukė iš "Skautybės Kelio" DRAUGE redaktoriaus pareigų.

- Ps. Alfonsas Valatkaitis perėmė iš sktn. Rudžio "Skautybės Kelio" redagavimą. Pažymėtina, kad jis yra ir aktyvus MV bendradarbis.

- Sktn. V. Simkus paskirtas LITUANICOS tunto programų vadovu.

- Sktn. B. Gurėnas, nelaimingai nusilaužęs darbovietėje koją, tebesigydo namie. Pasveikęs vėl žada sugrįžti prie skautiško darbo.

- V.s. O. Zailskienė pirmoji užsisakė MV 1952 metams.

- MV skolininkus ir platintojus prašome artimiausiomis dienomis atsiteisti su administracija už prenumeratą 1951 metams ir pavieniui parduktus numerius. Neišplatinus egz. prašome gražinti administracijai, nes jie reikalingi kitiems.

- "Mūsų Vyčio" prenumerata 1952 metams jau priimama.

- Skautų kalendorėlis 1952 metams bus išleistas. Jo paruošimu rūpinasi LSB spaudos skyrius, sutartinai veikdamas su JAV rajono vadeiva sktn. Vl. Pauža.

- Sj. B. Zvirzdys yra sužeistas kautynėse ir guli ligoninėje. Linkime mielam mūsų broliui ir skaitytojui greitai pasveikti ir toliau kapoti raudonajam slibinui galvas!

- Charteris Bostono skautams. Rugsėjo 19 dieną Bostono Skautų Vietininkijai taipo įteiktas jau antrasis metinis oficialusis veikimo aktas - charteris. Įteikimo ceremonijos įvyko BSA (Boy Scouts of America) Boston Council patalpose. Charterį su gražiais linkėjimais Bostono lietuvių skautams įteikė BSA atstovas Mr. Beliveau, ir charterį priėmė Bostono Skautų Vietininkijos Vietininkas paskautininkas Liudas J. KONCIUS. Kartu su charteriu gauti Vietininkijos štabo nariams bei kiekvienam skautui oficialūs pažymėjimai. - ld.

- Clevelande isisteigė Korp! VYTIS skyrius. Skyriaus Pirmininku išrinktas fil. dr. M. Vaitėnas.

- Pulk. J. Sarausko Skautų Vyčių Draugovė Cikagoje, vadovaujama s.v. ps. Alberto Augustinaičio, kuris kartu yra skautų LITUANICOS tunto tuntininko pavaduotojas, kaskart vis labiau remia "Mūsų Vytį". Aktyvėjant dr-vės veiklai, ypač skautiškosios ideologijos srityje, tikimasi, kad visi dr-vės nariai "Mūsų Vytį" prenumeruos.

* * *

Alp (4KA) 3088